

Jamsai

伊人難為

ยอดสตรี
เป็นยากยิ่ง

6

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

อินเซียนอวี่ 銀千羽 เขียน
นางฟ้าปีกเขียว แปล

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่มีชื่อมันจึงใจไว้คู่กัน

"จิงหง หากรับรองด้วยวาจา พวกเราฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดก็คงจะไม่เชื่อ ประเด็นสำคัญอยู่ที่ การทำได้กระมัง ท่านต้องเชื่อในตัวข้า ข้าก็จะเชื่อในตัวท่าน"

"หืม?"

"พวกเรา...จะอยู่ด้วยกันไปทั้งชาติมิใช่หรือ"

"ไม่ใช่"

"เอ? ไม่ใช่?"

"ไม่เพียงแค่นี้ ยังมีชาติหน้า และชาติต่อไปด้วย ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ชาติกัป ไม่ว่าจะผ่านไปนานเท่าใด เจ้าก็จะเป็นคู่ครองของข้า...เพียงคนเดียวเท่านั้น"

ชาตินี้ ชาติหน้า ชาติต่อไป หลายชาติกัป...ช่าง...ยาว...นาน...เสีย...จริง

นี่เห็นชัดว่าเป็นคำพูดที่ 'โรแมนติก' เหตุใดยามนี้เมื่อเฝ้าฟังแล้วจึงรู้สึกแปลกๆ ละ

มากกว่ารัก ยอดสตรีเป็นยายวัย 6

อันเชียนอวี๋ เซียน นาวฟ้าปักเขียว แปลา

伊人難為 (Yi Ren Nan Wei) Volume 6

Copyright © 2019 King-In Publishing Co., Ltd.

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged with King-In Publishing Co., Ltd.

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2703-5

ภาพประกอบ 容境 (Rong Jing)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

พิมพ์

กระดาษปกนุ่มลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

และแล้วการเดินทางของโมอีเฮอร์นกับไปหลี่จิ้งหรงรวมทั้งสัตว์วิเศษใน 'ยอดสตรีเป็นยากยิ่ง' ก็มาถึงเล่มจบ เป็นอย่างไรกันบ้างคะ ตอนนี้นักอ่านมีตัวละคร หรือสัตว์วิเศษที่ชื่นชอบเป็นพิเศษบ้างหรือเปล่าคะ นอกเหนือจากความสนุกและน่ารักของเรื่องราวของพระ-นางแล้ว สัตว์วิเศษนี้ละค่ะคือสิ่งที่ทำให้นิยายเรื่องนี้มีเสน่ห์ น่าสนใจกว่าเล่มอื่นๆ

โดยในเล่มนี้จะเล่าเรื่องราวหลังจากที่ไปหลี่จิ้งหรงกับโมอีเฮอร์นได้กลับมาพบเจอกันอีกครั้ง แน่่อนว่าพระเอกของเราคิดถึงนางเอกมาก และไม่ยากให้นางคลาดสายตาอีกแล้ว ทว่าโมอีเฮอร์นก็ขอให้เขาเชื่อใจในความสามารถและพลังในการจะปกป้องตนเองของนาง ก่อนที่ทั้งคู่จะเดินทางไปยังแดนถิ่นอำนาวยพรด้วยกัน แน่่อนค่ะว่า ระหว่างทางล้วนมิได้ผ่านไปได้อย่าง ทั้งสัตว์วิเศษคู่ร้ายและคนขูดดำนักราชันย์ยุทธ์ ต่างร่วมกันโจมตีพวกเขาตลอดทาง มีหน้าซำในเมืองต่างๆ ในดินแดนเทพยุทธ์ ยังถูกบุกถูกละทำลาย ยามนี้ผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ร้ายแรงต่างๆ มาปรากฏตัวอยู่หน้าม่านแล้ว พวกหัวหน้าสมาคมต่างร่วมมือกันแต่ก็เป็นผล เช่นนี้แล้วคงถึงเวลาที่พวกโมอีเฮอร์นจำต้องออกโรงเลย ทว่านางจะช่วยเหลือผู้คนในดินแดนแห่งนี้ไว้ได้หรือไม่ นางกับท่านตาจะได้พบกันอีกหรือเปล่า แล้วเรื่องราวความรักของนางกับไปหลี่จิ้งหรงเล่าจะเป็นอย่างไร พลิกหน้ากระดาษเข้าไปสู่แดนถิ่นอำนาวยพรได้พร้อมกันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ไม้อีเหริน
หลานเพียงคนเดียวที่ไม่ซึ้งเงินสั่งสอนอย่างใกล้ชิด ไม่เกรงกลัวผู้ใด อดทนพอฟังทั้งห้าบนหน้าประณีต รวบรวมแต่งขึ้นอย่างตั้งใจ
- * ไปหลี่จิงหง
มาจากตระกูลเร่ร่อนที่ค่อนข้างพิเศษ มีความสูงศักดิ์ อย่างชัดเจนในทุกท่วงที่ ตั้งใจติดตามดูแลปกป้อง ไม้อีเหรินด้วยตนเอง
- * ราชาสัตว์เทพ
ร่างบุรุษเครื่องหน้างดงามที่มนุษย์ไม่อาจมีได้ เรือนผมยาวสีเงินแวววาว ทุกท่วงท่าสง่างามยิ่ง
- * เขียนลั่ง
หัวหน้าสมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน เบื้องหลังเต็มไปด้วย ปริศนาที่ผู้อื่นไม่รู้ เ็นดูไม้อีเหรินเป็นพิเศษ
- * ไม่ซึ้งเงิน
มีพรสวรรค์ในการเป็นนักยุทธและหลอมโอสถได้ ทั้งยัง เชี่ยวชาญศาสตร์กลไกที่ลึกกลับที่สุดอีกด้วย จึงได้รับการยกย่องว่าคือยอดฝีมือที่ 'เป็นเลิศในทุกด้าน'
- * เฟิงเหยียน
หนึ่งในผู้อาวุโสของสมาคมผู้ครองสัตว์วิเศษ เป็น ผู้บัญชาสัตว์วิเศษระดับเจ็ด สัตว์เทพที่ครอบครอง คือสิงโตมรกตที่มีพลังปกป้องสูงมาก

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

52

ไปหาลี้จิงหงพุ่งเข้ากอดโมอีเหรินอย่างเต็มแรงจากด้านหลัง
 เขาออกแรงกอดนางจนกระทั่ง...ตัวเขายังสั่นเทาไปเล็กน้อย
 คล้ายว่าอยากจะม้วนตัวนางเข้าไปในร่างกายเขา เพื่อป้องกัน
 ไม่ให้ทั้งสองต้องพรากจากกันอีกภระนั้น

โมอีเหรินตะลึงงันในทันใด ก่อนที่นางจะรู้สึกปวดใจโดยพลัน

ไปหาลี้จิงหง...คงเป็นห่วงนางมากภระมัง

"เข้ามาแล้ว" โมอีเหรินเอ่ยแค่สามคำนี้

จากนั้นนางก็เงยหน้าขึ้นพลางยิ้มบางๆ ให้ไปหาลี้จิงหง เดิมที
 นางอยากจะปลอบโยนเขา ทว่าผลสุดท้ายสายตาของเขาบ่งบอกว่า
 การแสดงออกของนางเช่นนี้คือ 'การไม่สำนึกผิด'

ที่ชั่วร้ายลงมาจากท้องฟ้าเป็นเพียงเรื่องธรรมดาที่ซ้ำต้งใจให้เป็น
 หรือไร

ไปหลี่จิ้งหรงถึงตาดำเย็นเยียบใสนาง แขนที่โอบกอดนางก็ออกแรงมากขึ้นอีกด้วย จนนางเกือบจะหายใจไม่ออกแล้ว!

อีกทั้งสีหน้าดุขันของเขา...สามารถทำให้คนแข็งตายได้จริงๆ
นางตัวสั่นแล้ว...

"จิ้งหรง ท่าน...ท่านไม่ตั้งใจที่พบข้าหรือไร" โมอีเหรินถามขึ้นอย่างระแວดระวัง รู้สึกว่ายามนี้คล้ายกับตนเองตกอยู่ในอันตราย

ไปหลี่จิ้งหรงไม่พูดไม่จา เพียงกอดนางไว้อย่างแนบแน่นพลางถึงตาดำใสนาง ทำให้โมอีเหรินใจสั่นชั่วครู่

คล้ายว่านางจะมาผิดเวลา

ดังนั้นนางจึงก้มหน้าลง หมุนตัวเล็กน้อยอย่างระมัดระวัง ดูเหมือนว่าเขาจะยอมคลายอ้อมแขนออกนิดหน่อย แล้วนางก็หมุนตัวอีกเล็กน้อย คล้ายว่าจะคลายออกอีกนิดแล้ว ทว่า...

"โอ๊ย!"

เວรนางถูกรัดแน่นอีกครั้ง ร่านางแนบสนิทกับร่างเขา

กลืนอายทั่วร่างไปหลี่จิ้งหรงเย็นยะเยือกมากขึ้น พอที่จะทำให้คนแข็งจนกลายเป็น 'ไอศกรีม' ได้เลยกระนั้น

ทว่าทันใดนั้นอ้อมกอดของเขาก็กลับมีความอบอุ่นจางๆ โมอีเหรินรู้สึกอย่างประหลาดว่านางไม่อาจขยับตัวออกมาได้

ตัวนางแนบชิดอยู่กับเขา และรู้สึกได้ถึงความอบอุ่นเเวร้อนซึ่งต่างกับภายนอกที่ดูเย็นยะเยือกโดยสิ้นเชิง ดังนั้นนางจึงเหลือบมองใบหน้าเขาอีกครั้งอย่างระมัดระวัง

ดวงตาของเขากลับไม่เคยเลื่อนออกจากร่างนาง

ไปหลี่จิ้งหง แววดตาของท่าน...ทำให้คนตัวแข็งได้ยิ่งกว่า 'ตุ๋นแช่แข็ง'
อันหนววยะเยือกเสียอีก!

เช่นนี้นางก็คือผู้ที่สามารถทำให้ภูเขาน้ำแข็งเดินได้ผู้นี้กลายเป็น
ภูเขาน้ำแข็งอันหนววยะเยือกขึ้นได้อีกหรือไม่

ทางที่ดี...อย่าไปทำให้เขาชุ่นเคื่องเลยจะดีกว่า เพื่อความปลอดภัย
ของชีวิตนางเอง

"ข้า ขำขมตัวสั่นครุ่นะ" ไม่อี่เหรินตัดสินใจจะถอยไปก่อน นี่ไม่ใช่
การหนีแน่นอน เพียงแต่...อืม...ใช้กลยุทธ์ถอยทัพ

จู่ๆ ไปหลี่จิ้งหงก็ใช้มือข้างเดียวโอบเอวนาง ร่างกายแหลกไปอีกด้าน
อย่างรวดเร็ว ข้อมือขยับเล็กน้อย เงามดาบกวาดออกไปในชั่วพริบตา

แกร่งๆๆๆๆ!

เขาสังหารคนชุดดำห้าคนที่หวังจะฉวยโอกาสนี้ลอบโจมตีพวกเขา
ทันที

ส่วนอีกฝั่งหนึ่ง...

"โฮก!" พยัคฆ์ขาวน้อยก็พุ่งลูกไฟใส่สัตว์วิเศษที่ชั่วร้ายพวกนั้น

แล้วมันก็ตั้งใจทำ 'ภารกิจปึงย่าง' ต่อไป

ขณะเดียวกัน...

"เซียว!" เนตรทองก็ไม่ยอมเป็นผู้อ่อนแอ มันร้องเสียงแหลมยาว
แล้วตามมาด้วยเสียง 'ซี...ซี...'

เดิมทีนี่เป็นสถานการณ์ที่ยุ่งยากและอันตรายยิ่งนัก ทว่าจู่ๆ ก็
จัดการได้อย่างง่ายดาย จุดจบของพวกคนชุดดำและสัตว์วิเศษที่มีพิษ
ทั้งหลาย ถ้าไม่กลายเป็นศพก็กลายเป็นเถ้าถ่าน

พยัคฆ์ขาวน้อยเดินขึ้นหน้าสองก้าวอย่างอาจหาญและทำตัวให้ดู
โดดเด่น หัวที่มีขนปุกปุยของมันเป็นมองทางซ้าย จากนั้นก็อำปากไปยัง
ทิศทางหนึ่ง

"โฮก!"

เสียงคำรามอันสะเทือนฟ้าดินดูไม่เข้ากับร่างน้อยของมันดังขึ้น
จากนั้น...

"จึ๊ปๆๆๆๆ"

"โยวๆ..."

"จี้...จี้"

"อาอู..."

"แกว๊ก..."

เสียงนกชนิดต่างๆ เสียงผีเสื้อสับสนอลหม่าน รวากับว่าได้รับ
ความตื่นตระหนกอย่างรุนแรง เสียงวิ่งหนีอย่างรวดเร็วดังตึงๆ บังๆ

พยัคฆ์ขาวน้อยหันไปอีกทิศทางหนึ่ง...

ทว่าไม่ต้องรอให้มันคำราม เงามันชุดดำไม่กี่สายก็โผล่ออกมา
พวกเขาถอยออกไปอย่างรวดเร็ว อย่างน้อยก็กระโจนตัวผ่านอากาศไป
สิบกว่าลิ

ยามนี้เองพยัคฆ์ขาวน้อยกลับพุ่งไปที่มุมเรือนพักในทันใด ขาหน้า
ของมันตะปบเหยื่อแล้วเหยียบไว้กับพื้น

"โฮก...จับได้แล้ว!"

"จี้ๆ! ปล่อยช้า ปล่อยช้านะ"

พยัคฆ์ขาวน้อยหันไปมองโมอีเหริน "โฮก...จะปล่อยมันหรือไม่"

"เหยียบไว้ อย่าปล่อยนะ!" โมอีเฮอร์นตอบทันที จากนั้นนางก็เดิน
จะออกจากอุโมงค์ของเขา

ไปหลี่จิงหรงมองนางแวบหนึ่ง
เพียงแค่เห็นสายตาที่เขามองมา โมอีเฮอร์นก็เชื่อฟังเขาทันที
ไปหลี่จิงหรงพลันเก็บดาบ แล้วอุ้มนางเดินไป
โมอีเฮอร์นเหวี่ยงอกในใจ นี่มีความจำเป็นหรือไม่ที่เขาจะต้องอุ้มนาง
แน่นเช่นนี้...นางไม่เห็นไปทีใดหรอก...

อ้อ! อันที่จริง...ไม่ควรเป็นเช่นนี้ด้วยซ้ำกระมัง...

ครั้นพยัคฆ์ขาวน้อยเห็นโมอีเฮอร์นถูกอุ้มเดินเข้ามาใกล้ มันก็
เอียงคอมองพลางนึกสงสัยว่าเหตุใดคนผู้นี้ถึงอุ้มโมอีเฮอร์นเหมือนกับ
ที่นางอุ้มมันเลยละ

ทว่าเพียงชั่วประเดี๋ยวมันก็ลืมข้อสงสัยนี้ มันใช้กรงเล็บคว้าหางตัวที่
กำลังเดินอยู่ตลอดเวลาขึ้นมาก จากนั้นมันก็ส่ายหางของตนเองไปทาง
โมอีเฮอร์นเพื่อเอาความดีความชอบ

"โฮก...อีเฮอร์นฯ เข้าจับได้แล้ว ตัวนี้เข้าจับให้ท่าน"

"เชื่อน้ายกากาจจริงฯ" โมอีเฮอร์นชมเชยมัน

"โฮก...ฮึฯฯ" เ็นดีใจยิ่งนัก มันแลบลิ้นออกมา หัวเราะพลางส่ายหาง
อย่างแรง

โมอีเฮอร์นควักขวดโสดออกมาขวดหนึ่ง หยิบหนุซึ่งเป็นสัตว์วิเศษ
ที่มีขนาดเล็กตัวแค่ครึ่งหนึ่งของพยัคฆ์ขาวน้อยมาวางยา จากนั้นก็เรียกให้
ซิงเหยาจับมันไปมัดไว้

จากนั้นทุกคนก็กลับไปยังเรือนพักที่ไปหลี่จิงหรงใช้ปรับลมปราณ

อยู่แต่เดิม โมอีเหรินอย่างน้องไก่ให้พยัคฆ์ขาวน้อยกิน

มันรู้สึกดีใจมากที่เห็นนางอย่างน้องไก่ มันกินไม่ยอมวางเลยทีเดียว
ทว่าขณะเดียวกันก็มองบุรุษที่อยู่เบื้องหน้าด้วยแววตาสงสัย

"วางใจเถิด เขาไม่ใช่คนร้าย" โมอีเหรินบอกมัน

พยัคฆ์ขาวน้อยก็มองเขาอีก ไตร่ตรองชั่วครู่ ถึงค่อยหยิบน้องไก่เพิ่ม
ก่อนจะเดินหลีกไปอีกทาง

ทว่าพยัคฆ์ขาวน้อยไม่ได้เดินไปไกลนัก มันรักษาระยะห่างที่ยังคง
มองเห็นโมอีเหรินเอาไว้ เพราะหากนางมีเรื่องใด มันจะได้กระโจนไปช่วยนาง
ได้ทันที

จากนั้นมันก็หันหน้ามาแล้วหย่อนก้นลงนั่งอย่างวางใจ

ชิงเหยาเองก็มีความสงสัยอยู่เต็มหัว

สูญยีนน้อยมาที่นี้ได้อย่างไร...

พยัคฆ์ขาวน้อยตัวนี้ไพล่มาจากที่ใดกัน...

ทว่าสถานการณ์ในยามนี้คงไม่ใช่เวลาที่เขาควรจะต้องถามออกไป
แน่นอน

สภาพจิตใจของประมุขน้อยสำคัญกว่าอะไรทั้งหมด

ดังนั้นชิงเหยาจึงพาเนตรทองออกไปด้านนอกอย่างรู้าน

ก่อนเนตรทองจะเดินห่างไปไกล มันยังคงมองโมอีเหรินอย่าง
อาลัยอาวรณ์ ทว่ายามนี้โมอีเหรินไม่มีเวลาสนใจมันเลย เนตรทองจึงต้อง
ตามชิงเหยาไปด้วยความเศร้าใจ

ดำเนินไปถึงจึงหันมองไปทางพยัคฆ์ขาวน้อยด้วยแววตาเย็นเยียบ

พยัคฆ์ขาวน้อยที่เดิมทีทะน่องไก่ออย่างมีความสุข ครั้นถูกมอง
เช่นนี้ มันก็รู้สึกหงุดหงิดโดยพลัน

"โฮก! มองอะไรกันนะ!"

ไปหลี่จิ้งหงพลงเบนสายตาที่เย็นเยียบจากไป เขาไม่สนใจสัตว์น้อย
ขนปุกปุยตัวนี้อีก

"โฮก! กล้าเมินข้าหรือ ข้าจะเผาท่าน!"

ไปหลี่จิ้งหงไม่เหลือบแลมันแม้แต่น้อย

"โฮก! ท่านหันมาเดี๋ยวนี้นะ!"

ไปหลี่จิ้งหงยังคงไม่แยแสมัน

พยัคฆ์ขาวน้อยถลึงตาใส่เขา "โฮก! อีเหริน เขาเป็นคนเลว!"

ไปหลี่จิ้งหงยังคงไม่มีท่าที่ตอบสนองใด

พยัคฆ์ขาวน้อยปล่อยน่องไก่อที่ทะน่องอยู่ชั่วครว มันลุกขึ้นเตรียมสู้
ในทันใด "โฮก! อีเหริน ไม่ต้องไปสนใจเขา พวกเราไปกันเถอะ!"

โมอีเหรินลูบๆ หน้าผากตนเอง

นี่คือการทะเลาะจริงๆ หรือ เชินคำรามอย่างโกรธเกรี้ยวอยู่ฝ่ายเดียว
กระมัง!

จิงหงก็เหมือนกัน เขาคงตั้งใจแสดงท่าทางเช่นนั้นเพื่อยั่วโมโหเชิน
กระมัง!

"เชิน ไม่เป็นไร เจ้าทะน่องไก่อไปก่อนเถิด รออีกสักครู่พวกเรา
ค่อยไปกัน"

"โฮก... ข้าไม่ชอบเขาเลย เขาเหมือน... ภูเขาน้ำแข็ง..."

มันคำรามไปด้วยความคับข้องใจ

"เอ่อ..." ไม่อ้อเหรินเหงื่อตกทันใด ภูเขาน้ำแข็ง...เห็นอธิบายเสียตรงเผง
เลยที่เดียว

ไม่อ้อเหรินกำลังคิดอยู่ว่าจะปลอมโยนเด็กน้อยอย่างเช่นอย่างไรดี
ทว่าดวงหน้านางกลับถูกเขาเบนเปลี่ยนทิศทาง จากนั้นนางก็เห็นไปหลี่จิ้งห
งหรือตาลง

ไม่อ้อเหรินใจผ่อโดยพลัน

จู่ๆ นางค่อยๆ คิดได้ ตั้งแต่พบหน้ากันจนถึงยามนี้ ไปหลี่จิ้งห
งยังไม่ได้พูดสักประโยค หรือว่าเขาจะโกรธนางจริงๆ

ทว่าที่นางร่วงลงไป นางไม่ได้ตั้งใจนะ นางเป็นฝ่ายถูกทำร้ายแท้ๆ
เขาควรจะเป็นฝ่ายปลอมโยนนางมิใช่หรือไร

เหตุใดสิ่งทีนางได้รับจากเขาคือการปฏิบัติที่เย็นชา

ดังนั้นไม่อ้อเหรินจึงแสดงความถือดีอย่างหาได้ยากยิ่ง

"จิ้งหง ถ้าท่านไม่ดีใจที่ข้ากลับมา เช่นนั้นข้าก็จะไปละ"

ไม่อ้อเหรินมองโลกสวຍงามเกินไป จึงคิดว่าตนเองจะสามารถ
หมุนกายจากไปอย่างสง่างาม แต่นางลืมไปว่านางยังถูกใครบางคน
กอดอยู่ นางจะจากไปได้อย่างไรเล่า!

แล้วนางก็เพิ่งมาพบความจริงข้อนี้ในภายหลัง นางจึงต้องหันหน้า
กลับมาอย่างจำใจ ก่อนจะแหยงหน้ากลิ้งตาใส่เขา

ที่นางร่วงลงมาจากท้องฟ้าเพราะถูกชูดลงมานะ นางไม่ได้ตั้งใจ
จะกระโดดลงมาเองสักหน่อย!

นางถูกชูดลงมา นางเองก็ลัดกลุ้มจะแย่แล้ว!

'การใช้ไฟเผาคน' นั้น นางทำไปเพราะไม่มีทางเลือกต่างหาก!

หลังจากที่นางรักษาทนเองจนหายดี นางก็พยายามรีบเดินทาง มาที่นี่เลยนะ!

นางไม่ได้ตั้งใจให้ทุกอย่างเป็นอย่างเช่นนี้ ไยเขาจึงทำหน้าเคร่งเครียด คล้ายกับว่านี่ล้วนเป็นความผิดของนาง นางถูกปรักปรำชัดๆ!

นางยังคิดยิ่งรู้สึกเจ็บใจ เสียแรงที่นางเป็นห่วงเขา เอาแต่รีบรุด มาที่นี่เพื่อพบเขา...

ขณะที่โม่อีเหรินโทษเขาอยู่ในใจไปเรื่อนั้น จู่ๆ ขนตาของนาง ก็ถูกปิดผ่านเบาๆ

"เอ๊ะ?"

นางกะพริบตาอย่างอึ้งๆ สองครั้ง แล้วซ่อนตามองเขาโดยไม่รู้ตัว แววดาและสีหน้านางยังคงความตะลึงเอาไว้

"เจ้าบาดเจ็บหรือไม่"

เขากระชับเอวอย่างเย็นชา พอนางได้ยินครั้งแรกยังนึกว่าเขาไม่พอใจ

"เปล่า" โม่อีเหรินส่ายหน้า จู่ๆ ความไม่พอใจและเสียงกล่าวโทษ ในใจนางก็จางหายไปโดยพลัน

แม้ว่าไป่หลี่จึงหงจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา ทว่านางรู้ดีว่าเขาเป็นห่วง นาง มิเช่นนั้นคงไม่โอบกอดนางตลอดและไม่มีที่ท่าว่าจะปล่อยตัวนาง เช่นนี้หรอก

มืออีกข้างหนึ่งของเขาค่อยกล้าวว่าถ้าแตะโดนตัวนางแล้วร่างนาง จะบุบสลาย หลังจากที่มีเขาปิดผ่านขนตานาง ก็ลูปแก้มนางเบาๆ สีหน้าเช่นนั้นคล้ายไม่อยากจะต้องตัวนาง แต่หากไม่กอดนางไว้ให้แน่น แล้ว นางก็จะหนีไปได้กระนั้น

ความจริงแล้วนางไม่มีทางหนีไปที่ใดหรอก

"เจ้าไม่บาดเจ็บจริงๆ?" ไปหาลี้จิงหงชมวดคิ้วถาม

แม้ว่าครานั้นเขาจะอยู่ห่างจากนางมาก ทว่าเขาเห็นอย่างชัดเจน
ท้ายที่สุดโมอีเหรินก็ปล่อยเชื้อไฟออกมา แม้ว่าจะไม่ได้ทำให้ตัวนาง
บาดเจ็บ ทว่าการทำเช่นนั้นก็ต้องสูญเสียพลังพิเศษในร่างกายไปจนหมด
เป็นแน่ จากนั้นนางก็ร่วงลงสู่เบื้องล่างและหายวับไปจากสายตาเขา...

"ข้ามีเสื้อคลุมอยู่ ไม่มีทางบาดเจ็บหรอก"

โมอีเหรินถือโอกาสไล่ให้เขาฟังถึงการฟื้นฟูพลังพิเศษและ
การเพิ่มระดับของนาง จากนั้นก็ไล่ถึงการได้พบเจอกับพยัคฆ์ขาวน้อย
อย่างสิ้นกระชับ และซักถามเขาว่า "แล้วท่านละ ไยจึงพบคนพวกนี้"

"คนพวกนี้เฝ้ารักษาการณ์อยู่บริเวณโดยรอบแดนถิ่นอำนาจพร
ในระยะร้อยลี้..." ไปหาลี้จิงหงเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหลายวันนี้
อย่างสิ้นกระชับในไม่กี่ประโยค

ครั้นโมอีเหรินฟังจบก็เข้าใจถึงสถานการณ์คร่าวๆ พลันมองสำรวจเขา
ทั่วร่างอย่างตึงเครียดทันที จากนั้นก็ดมแล้วดมอีก บนร่างเขามีกลิ่นคาวเลือด
จริงๆ

"จิงหง ท่านบาดเจ็บ?!"

"ข้าไม่เป็นไร" ไปหาลี้จิงหงคว่ำมีอนางที่คลำตามร่างเขาแล้ว
สูดหายใจเข้าลึกๆ "ข้าไม่เป็นไรหรอก ก็ข้ามีไอศของเจ้านี่"

"ไม่เป็นไรจริงๆ หรือ" โมอีเหรินมองเขาอย่างสงสัย

สีหน้าของไปหาลี้จิงหง...ดูแปลกๆ นะ!

แม้ว่าสีหน้าเขายังคงเย็นชา ทว่าแววตากลับเต็มไปด้วยคลื่นอารมณ์

อย่างเห็นได้ชัด คล้ายว่ามี...เปลวเพลิงน้อยๆ กำลังแผดเผาร่างนางอยู่

เอ่อ...โมอีเหรินรู้สึกแปลกๆ นางไม่กล้าสบตาเขาต่อ

"ท่านคงปล่อยข้าได้แล้วกระมัง" นางสัมผัสได้ว่าร่างกายเขาค่อยจะร้อนระอุ นี่นางคงรู้สึกไปเองกระมัง

"ไม่ปล่อย"

เขาเอ่ยสองคำนี้อย่างเด็ดขาดและชัดเจน ทำให้โมอีเหรินสาลักไปชั่วครู่

"เพราะเหตุใดกัน"

"เพื่อป้องกันไม่ให้เจ้าหายตัวไปอีก"

โมอีเหรินมองเขาอย่างอัปจนคำพูด

"นั่นเป็นอุบัติเหตุระหว่างการต่อสู้ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ข้าไม่ได้ตั้งใจหายตัวไปสักหน่อย" นางไม่ใช่คนที่ไม่รู้ทิศทาง นอกจากนี้นางก็ไม่ใช่เด็กๆ แล้ว จะหายตัวไปง่ายๆ ได้อย่างไร!

แล้วนางก็ถูกลอบทำร้าย นางไม่ใช่คนโง่ที่จิตใจกระโดดลงมาจากท้องฟ้า จะมาโทษนางได้หรือไรกัน นางเป็นฝ่ายถูกทำร้ายนะ!

"ข้าจะไม่ให้เจ้าจากข้าไปไกลเช่นนั้นอีก"

ดังนั้นเขาจึงต้องกอดนางไว้นั่นๆ?

โมอีเหรินรู้สึกเหงือกตกร้า

"ท่านไม่ต้องทำถึงขั้นนี้ก็ได้กระมัง"

"ต้องทำ"

หากไม่ใช่เพราะครานั้นที่พวกเขาสองคนต่อสู้แล้วอยู่ห่างกัน
โมอีเหรินจะถูกลอบโจมตีหรือ

นางถูกลอบโจมตีมาแล้วสองครั้ง ล้วนเป็นเจกเช่นนี้ เรื่องเช่นนี้
จะไม่มีทางเกิดขึ้นเป็นครั้งที่สามแน่นอน

ไปหาลีจิงหงบเรือนผมนาง เขาตั้งใจแน่วแน่แล้วว่าต่อไปจะปกป้องนาง
อย่างดี

โมอีเหรินมองเขาอย่างเจียบๆ ไปหาลีจิงหงบตกใจกลัวเพราะนาง...

นางพินางเขาอย่างผอนคลาย ปล่อยให้เขาโอบกอดเช่นนี้ หลังจากนั้น
สักครู่หนึ่งนางก็ยื่นมือไปกุมมือเขาพลงแย้มยิ้มอ่อนหวาน

"จิงหงบ ข้าไม่เป็นไร" นางเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบา

เขาไม่เอ่ยปากตอบ เพียงแต่กอดนางอย่างแนบแน่น

"จิงหงบ ท่านต้องเชื่อใจข้ามากกว่านี้หน่อย ข้าปกป้องตนเองได้
ไม่มีทางตายง่ายๆ หรือ..." นางยังไม่ทันเอ่ยจบ จู่ๆ เขาก็รีบดับทันทันควัน

"เจ้าห้ามตายเด็ดขาด!"

นางปล่อยมือเขาแล้วตอบอย่างมีมาด "ท่านก็ห้ามตายเด็ดขาด
เช่นกัน"

ไปหาลีจิงหงบเบิกตามองนางทันที

"ทั้งก่อนหน้าที่จะพบข้าและหลังจากที่พบข้า อันตรายที่ท่านพานพบ
ประสบมาน้อยกว่าข้าหรือไรกัน" นางถามอย่างมีเหตุผลยิ่ง

ไปหาลีจิงหงบเจียบังไป

"อันตรายที่ท่านเจอมาไม่เพียงมากกว่าข้า ยังอันตรายกว่าด้วยกรรมะมัง"
ความเจียบและสีหน้าของเขาก็คือคำตอบที่ดีที่สุด

"...นั่นไม่เหมือนกัน"

"ก็เหมือนกันหมดนั่นละ แม้ว่าข้าจะไม่ชอบการมีเรื่อง แต่ก็

ไม่ได้หมายความว่าข้าจะยอมถอยหรือยอมให้คนมาข่มเหงง่าย ๆ มีคนมากมายที่อยากจะฆ่าข้า หรือท่านคิดว่าขอเพียงข้าหลบซ่อนก็จะปลอดภัยแล้ว"

"อิหริน..."

"จึงหง ข้าไม่ไปหาเรื่องผู้อื่น ก็ไม่ได้หมายความว่าคนอื่นจะไม่มาหาเรื่องข้า" ก็ดูตั้งแต่ที่นางมาถึงดินแดนเทพยุทธ์นี่สิ เหตุการณ์และคนที่นางพบเจอ จำนวนครั้งที่นางถูกทำประลอง...สิ่งเหล่านี้ก็เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าถึงแม้นางจะไร้เดียงสา ไม่มีพิษมีภัย ก็ยังมีคนอยากจะเหยียบหัวนางอยู่ดี

โมอิหรินไม่ใช่คนที่ชอบไปหาเรื่องผู้อื่น หากผู้อื่นไม่มาหาเรื่องนาง นางก็ไม่มีเวลาไปสนใจผู้อื่นหรอก

ท่านตาเคยกล่าวกับนางและท่านตาเขียนไว้ว่า 'คนที่เก่งกาจมีผู้คนหาเรื่องอิจฉา'

แม้ว่านางจะไม่ใช่คนที่มีพรสวรรค์เก่งกาจอะไร ทว่านางก็มีความสามารถ มีคนมาอิจฉานาง มาหาเรื่องนางก็เป็นเรื่องปกติ ประเด็นสำคัญอยู่ที่จะทำอย่างไรให้คนที่อยากจะมาหาเรื่องนางไม่กล้ามาอีก

"ดินแดนเทพยุทธ์เคารพผู้เลิศล้ำ แม้ข้าจะไม่มีปณิธานยิ่งใหญ่ที่จะครอบครองได้หล้าอะไร แต่ข้าอยากมีชีวิตอยู่ด้วยความตระหงาสว่างาม และเป็นอิสระ แล้วข้าก็ยังมีศักดิ์ศรีที่อยากจะแสวงหาการพัฒนาพลังแก่นแท้และไม่ต้องพึ่งพาผู้อื่นให้มาปกป้องข้า

จึงหง อย่างมองข้าเป็นคนอ่อนแอสิ ข้าไม่คิดค้นที่ท่านคอยปกป้องข้า

แต่ข้าไม่อาจจะเป็นคนที่ต้องพึ่งท่านตลอดเวลาได้"

โมอีเฮอร์นชะงักชั่วคราว แล้วเอ่ยต่อว่า "หากข้าเป็นพวกไม่เอาไหนที่ต้องพึ่งท่านอยู่ตลอดเวลา ข้าก็คงไม่คู่ควรกับความรักของท่านหรอก"

ไปหาลี้จิงหงจึงนางอยู่เช่นนั้น

ที่ผ่านมาโมอีเฮอร์นไม่เคยทำตัวเป็นคนอ่อนแอ เริ่มจากครั้งแรกที่พวกเขาพบหน้ากัน นางก็ช่วยชีวิตเขา ช่วยเขาตามหาสมุนไพรรักษา ต่อมา ยังมอบโอกาสให้เขามาก และนางก็ไม่เคยแสดงตนเป็นคนอ่อนแอเวลาอยู่ต่อหน้าศัตรูเลยแม้แต่ครั้งเดียว

นี่เป็นส่วนที่ทำให้เขาปวดหัวยิ่งนัก!

"ข้าเพียงหวังให้เจ้าเป็นคนไม่เอาไหนที่ต้องให้ข้าปกป้องอยู่ตลอดเวลา" ไปหาลี้จิงหงกอดนางแน่นอีกครั้ง น้ำเสียงคล้ายจมน้ำอยู่ในบึง

"ข้าไม่อาจเป็นคนไม่เอาไหนนะ" โมอีเฮอร์นยืนยันจุก หากนางไม่เอาไหนเพียงนั้น ท่านตาจะได้ส่งนางกลับไปฝึกที่เกาะไม้เสียนใหม่ นะสิ

"แต่เจ้าก็ไม่อาจทำตัวให้ตกอยู่ในอันตรายเช่นนั้นได้อีก" ครั้นไปหาลี้จิงหงนึกถึงฉากนั้นที่นางถูกคว่ำตัวและร่วงลงไป หัวใจและร่างกายของเขาล้วนสั่นไหวด้วยความตื่นตระหนก

...นั่นคือความหวาดกลัว

เขาผู้ไม่เคยรู้จักความหมายของคำว่า 'หวาดกลัว' มาก่อน ทว่า ครานี้กลับหวาดกลัวที่จะสูญเสียนางไป

โมอีเฮอร์นร้องฮือพลางเอ่ย "หากเปลี่ยนเป็นท่าน ท่านคงจะต้องเจอเหตุการณ์อันตรายยิ่งกว่าข้าแน่"

"ข้าไม่มีทางเป็นอะไรไปหรอก"

"ไม่เป็นอะไรสิแปลก" โมอีเฮรินเอ่ยชัดขึ้นอย่างไม่เกรงใจเขา
แม้แต่น้อย

ไปหลี่จิ้งหงจ้องมองนาง

"อย่าลืมนะว่าครั้งแรกที่ข้าพบท่าน ท่านบาดเจ็บไปทั่วร่าง ท่านมาถึงเกาะโดยลอยมาตามคลื่นทะเล ข้าเป็นคนช่วยชีวิตท่านไว้ อีกทั้งในครานั้นท่านอยากดำลงไปใต้น้ำทั้งๆ ที่ท่านมีบาดแผลอยู่ทั่วร่าง รู้ทั้งรู้ว่า มีสัตว์วิเศษคุ้มครองกันอยู่ในน้ำก็ยังคิดที่จะลงไป" โมอีเฮรินเอ่ยอย่างมีเหตุผล
เต็มที่

"ข้าไม่มีทางเป็นอะไรหรอก" ถึงจะบาดเจ็บ...เจ้าก็ช่วยข้าไว้แล้ว

นางไม่เพียงช่วยชีวิตเขา ข้ายังกลายเป็นสตรีในดวงใจเขาด้วย

"ข้าก็ไม่มีทางเป็นอะไรเช่นกัน" โมอีเฮรินไม่รู้ถึงบทสนทนาที่เขา
เอ่ยกับตัวเขาเอง นางเพียงแต่แสดงท่าทางเด็ดเดี่ยวเช่นเดียวกับเขา
เพื่อรับรองวาจาของตนเอง

แม้ว่าการร่วงลงมาจากท้องฟ้าจะอันตรายมาก ทว่าความเป็นจริง
ได้พิสูจน์แล้วว่าในที่สุดนางก็กลับมาอย่างปลอดภัย...ข้าก่อน ยามนี้
มาถกเถียงกันเรื่องนี้เข้าทำหรือไม่

โมอีเฮรินพบว่าตนเองออกนอกประเด็นสำคัญมาไกลแล้ว นางจึง
รีบกลับไปสู่ประเด็นเดิมทันที

"จิงหง หากรับรองด้วยวาจา พวกเราฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดก็คงจะไม่เชื่อ
ประเด็นสำคัญอยู่ที่การทำได้กระมัง ท่านต้องเชื่อในตัวข้า ข้าก็จะเชื่อ
ในตัวท่าน"

"หืม?"

"พวกเรา...จะอยู่ด้วยกันไปทั้งชาติมิใช่หรือ"

"ไม่ใช่"

"เอว? ไม่ใช่?"

"ไม่เพียงแค่นี้ ยังมีชาติหน้า และชาติต่อๆ ไปด้วย ไม่ว่า
จะผ่านไปกี่ชาติภพ ไม่ว่าจะผ่านไปนานเท่าใด เจ้าก็จะเป็นคู่ครองของข้า...
เพียงคนเดียวเท่านั้น"

ชาตินี้ ชาติหน้า ชาติต่อๆ ไป หลายชาติภพ...ช่าง...ยาว...นาน...
เสีย...จริง

นี่เห็นชัดว่าเป็นคำพูดที่ 'โรแมนติก' เหตุใดยามนี้ไม่เอีหรีนฟังแล้ว
จึงรู้สึกแปลกๆ ละ

ทว่าอย่างไรดวงหน้าของนางก็ยังคงร้อนผ่าว

"เช่นนั้น...เช่นนั้นท่านยังกังวลอะไรอีกเล่า" ในเมื่อเขาตัดสินใจ
ไปแล้วว่าจะไม่ปล่อยยั้ให้นางหนีไปที่ใดแน่ๆ

"ข้ากังวลว่าเจ้าจะหายตัวไปต่อหน้าต่อตา กังวลว่าข้าจะปกป้องเจ้า
ไม่ได้" ถึงแม้ที่ผ่านมาเขาจะไม่เคยคิดว่าตนเองมีฝีมืออ่อนด้อย แต่ก็ต้อง
ยอมรับว่าฝีมือเขายังไม่แข็งแกร่งพอ

แม้ว่าพรสวรรค์ของเขาจะเป็นที่ตื่นตะลึงของผู้คนมากเพียงใด
เขาจะพากเพียรฝึกวิชาเพียงไร ก็ต้องการเวลาที่จะค่อยๆ พัฒนาเพิ่มขึ้น
บนโลกนี้ไม่มีใครที่จะสำเร็จได้ด้วยการพยายามเพียงครั้งเดียว
แล้วก็ไม่มีใครที่จะกลายเป็นผู้เลิศล้ำได้ในทันทีทันใด เมื่อเทียบกับผู้เลิศล้ำ
ที่อายุมากๆ เหล่านั้นแล้ว ลำดับขั้นของเขายังไม่สูงพอ

ครั้นเมื่อเอื้อมมือได้ฟัง นางก็ระงับความรู้สึกโกรธระคนดีใจไว้ก่อน
นางยื่นมือออกไปประคองใบหน้าเขาพลางเอ่ยอย่างนิบช้า

"ท่านจะต้องปกป้องข้า ข้าก็จะปกป้องท่าน ท่านลืมวาจาที่ข้าเคยพูด
ไปแล้วหรือ หากท่านมองข้าเป็นเพียงเด็กน้อยที่ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ต้องการ
คนคอยปกป้อง ข้าก็จะไม่สนใจท่านอีก เพราะนี่แสดงว่าการประเมินของท่าน
แย่มาก ดูจากความสามารถของข้า" นางร้องฮึแล้วหันหน้าหนีเขา

ไปหลีกจึงทรงจ้องมองสีหน้าหยิ่งผยองของนาง ผ่านไปครู่ใหญ่เขาจึง
เอ่ยว่า "ข้าไม่ได้ดูถูกเจ้า แต่เพราะข้าเป็นห่วงเจ้าต่างหาก"

เมื่อเอื้อมมือจึงค่อยหันหน้ากลับมา "หอสูงที่สุดยังสร้างมาจากรากฐาน
ผู้เลิกล้ำก็ต้องค่อยๆ พัฒนาไปที่ละก้าวจากผู้อ่อนแอ ถึงแม้นยามนี้พวกเรา
ยังไม่แข็งแกร่งพอ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเราจะแข็งแกร่งขึ้นไม่ได้
จึงหวัง ท่านอย่าใจร้อนสิ"

ไปหลีกจึงทรงมองนางอย่างเสียบัง

เมื่อเอื้อมมือลูบถอนใจ บุรุษที่นางรักเป็นคนที่เอาแต่ลัดกลุ้มโดยแท้!

แม้ว่าเขาจะเอ่ยคำหวานได้บ้าง ทว่าสีหน้าและน้ำเสียงเขาก็แข็งทื่อ
เกินไป ทำให้ทุกครั้งที่นางได้ฟังจึงรู้สึกว่ไม่เข้ากันเอาเสียเลย แต่ในใจนาง
ก็อดที่จะดีใจไม่ได้

แม้ว่าเขาจะเป็นคนเผด็จการ แต่นั่นเป็นเพราะเขาห่วงใยนาง
ในส่วนของการกระทำ เขากลับไม่ได้เผด็จการถึงขั้นห้ามนางทำโน่นทำนี่
ไม่ว่านางจะทำอะไร เขาไม่เคยคิดค้านเลย เพียงแต่มีข้อแม้ว่า...ไม่อาจ
ทำเรื่องที่เป็นอันตราย

ดังนั้นแม้ว่าบางทีนางจะรู้สึกว่ตนเอง 'ถูกควบคุม' จนอยากต่อต้าน

อยู่บ้าง แต่ในขณะที่เดียวกันก็เกรงใจเขาอยู่เล็กน้อยจริงๆ

เขาคิดอะไรอยู่ กังวลอะไรอยู่ มักจะไม่ใช้วิธีอื่นเลย แต่จะลงมือทำเลย ครั้นนางได้สติ ตัวนางก็ถูกเขาควบคุมเสียแล้ว จากนั้นก็ค่อยมาเริ่มคิดว่าเขาควบคุมนางเพราะอะไร

ไม่อิหรินมองเขากลับอย่างกล่าวโทษ

ดวงตาสีม่วงคู่นั้นสะท้อนเพียงแต่ร่างนาง เขามีเพียงนางเท่านั้น และมีนางเพียงคนเดียว คล้ายว่าในสายตาเขา นอกจากนางแล้วก็ไม่มีสิ่งอื่นใดอีก

ไม่อิหรินแอบถอนใจเบาๆ ก็ได้...ก็นางรักเขาไปแล้วนี่ นางคงไม่อาจถอยกลับไปด้วยเหตุนี้ได้

ไปหาลี้จิงหงอาจหาญมาตลอด ไม่เคยหวาดกลัวสิ่งใด ทว่าเพราะนางหายตัวไป ไม่รู้เป็นตายร้ายดีเช่นไร จิตใจเขาจึงพะว้าพะวังไปหมด หากเป็นเช่นนี้ต่อไป คงจะไม่เป็นผลดีต่อการฝึกวิชาของเขาแน่

ไปหาลี้จิงหงจึงเอ่ยว่า "ไม่ต้องเป็นห่วงข้า"

"เอ๊ะ?"

"ข้ารู้ว่าการที่ข้าเป็นห่วงเจ้าจะทำให้จิตใจข้าคอยพะว้าพะวัง ไม่เป็นผลดีต่อการฝึกวิชา ดังนั้นข้าจึงคิดได้วิธีหนึ่งที่ทำให้ตัวข้าเองไม่ต้องเป็นห่วงเจ้าเช่นนั้นอีก"

"วิธีอะไรหรือ"

"ต่อจากนี้ไป เจ้าจะห่างจากข้าไม่ได้เลย"

"นี่มันวิธีบ้าบออะไรกัน" ไม่อิหรินอับจนคำพูด

นี่ไม่ใช่กลับไปยังจุดตั้งต้นหรือ

"เป็นวิธีที่ใช้ได้จริง"

"เป็นวิธีที่โง่งมมากต่างหากเล่า" โมอีเหรินอดไม่ไหวจริงๆ นางจึงเขย่งเท้า ยื่นมือไปเคาะหน้าผากเขาที่หนึ่ง "ในสายตาท่าน ข้าอ่อนแอเช่นนั้นเลยหรือ! ใครๆ ก็สามารถฆ่าข้าได้?! ถึงแม้ข้าจะสู้บุรุษชุดดำนั้นไม่ได้แล้วข้าหนีไม่เป็นหรือไร ถึงข้าจะอยู่กลางอากาศ ข้าก็ใช้วิชาลอยกลางเวหาได้ ท่านไม่คิดบ้างหรือว่าข้าจะเป็นฝ่ายที่ปลิดชีวิตศัตรูก่อนที่จะอีกฝ่ายจะมาสังหารข้าได้"

"เจ้าสู้เขาไม่ได้หรอก"

"วิชา 'บาทาเงามายา' เป็นวิชาเพียงหนึ่งเดียวในใต้หล้า หากข้าจะวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว ใครจะขวางข้าได้ หากคิดจะสังหารข้า ก็ต้องตามข้าให้ทัน" นางเอ่ยอย่างภาคภูมิใจยิ่ง

"วรยุทธ์ที่ท่านตาสอนเจ้า ก็เพื่อให้หนีเอาชีวิตรอดหรือ" ไปหลี่จิงหงขมวดคิ้ว

"ใช่สิ" นางพยักหน้าทันที

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตไปหลี่จิงหงที่ได้รู้ซึ่งถึงความรู้สึก 'อ้าปากค้าง' ...แม้ใบหน้ายังคงความเป็นภูเขาน้ำแข็งที่แม้แต่ฟ้าผ่าก็ทำอะไรไม่ได้เช่นเดิมตามตำนานที่กล่าวไว้...ไม่ซังเงินผู้หยิ่งโส เย็นชา และไว้วางวรยุทธ์ของเขาอีกสักสุดหยั่ง ล้วนชนะมาตลอดไม่เคยพ่ายแพ้ นี่ก็ไม่ถึงว่าเขาจะสังสอนหลานสาวเช่นนี้?

ซ่างเซื่อได้ยากจริงๆ

"ท่านตาเคยกล่าวว่าข้าเป็นเด็กสาว ไม่ใช่บุรุษเพศที่มีร่างกายกำยำบึกบึน หากสู้ไม่ได้ก็ต้องวิ่งหนี หากยังจะตั้งต้นสู้ตายไปก็โง่เขลา

เต็มที่แล้ว"

ครั้นไปหลี่จิ้งหงได้ฟังก็เห็นด้วยกับวาจานี้ทันที

โมอีเหรินเป็นเด็กสาว ขอเพียงนางปลอดภัยก็นับว่าประเสริฐแล้ว
เรื่องอื่นล้วนไม่สำคัญเลย

ทว่าก็ยังมึเหตุการณที่เป็นข้อยกเว้น

"แล้วหากหนีไม่รอดล่ะ"

"ก็ปล่อยเชื้อไฟเผาศัตรูสิ"

"หืม?" ไปหลี่จิ้งหงสงสัย

"การปล่อยเชื้อไฟเผาศัตรูจะช่วยให้ช่วงชิงเวลาที่ฝ่ายตรงข้าม
จะบุกมาได้นิดหน่อย แล้วก็ฉวยโอกาสนั้นหนีไป" โมอีเหรินเอ่ยอย่างมั่นใจ
ในตนเอง

"ดังนั้นเจ้าจึงคิดปล่อยเชื้อไฟ? รู้สึกสนุกมากหรือ" ไปหลี่จิ้งหง
ค่อยๆ หรีดตาลง

เขาไม่ลืมว่าตอนที่นางร่วงลงมาจากท้องฟ้า เปลวเพลิงสีม่วงที่แผดเผา
กลุ่มนั้นทำให้เขารู้สึกว่าหัวใจของเขาโดนบีบรัดแน่น...

"เอ่อ...ไม่สนุกหรอก นี่เป็นเพียง...วิธีที่ช่วงชิงเวลาเพิ่มขึ้นได้ เป็น
แผนรับมือชั่วคราว" ลางสังหรณ์บางอย่างบอกนางว่าเริ่มอันตรายแล้ว
นางจึงพยายามพลิกแพลงคำพูดเสียใหม่

"แผนรับมือชั่วคราว?"

"อืมๆ ในเมื่อข้าสู้ศัตรูไม่ได้ ข้าก็ต้องคิดหาแผนรับมืออื่น ครั้น
ข้ามั่นใจแล้วว่าตนเองจะลงสู่พื้นดินอย่างปลอดภัย ข้าจึงปล่อยเชื้อไฟ
ออกมาเผาเขา" ถึงนางจะไม่มีแผนอยู่จริงในเวลานั้น แต่อย่างไรเสีย

ยามนี้ก็ต้องบอกไปให้ลี้จิงหว่านางมี!

"จริงหรือ"

"จริงสิ!" นางเอ่ยอย่างเด็ดขาดยิ่ง "จิงหวง อย่าเป็นกังวลอีกเลย บนหนทางแห่งการฝึกวิชา ใครก็ไม่อาจพบความราบรื่นได้ตลอด พวกเราต้องเปลี่ยนวิกฤตการณ์ให้เป็นจุดเปลี่ยนไปสู่สิ่งที่ดีขึ้น ถึงจะทำให้พวกเราสูงขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง ใช่หรือไม่เล่า"

สีหน้าของไปหลี่จิงหวงยังคงเย็นชา

"จิงหวง..." โมอีเหรินอิงอยู่ในอ้อมกอดเขา คลอเคลียกับชอกคอของเขา พลังเอ่ยอย่างอดอ้อน "จิงหวง พวกเราต้องมีหัวใจที่รักความท้าทาย จึงจะสมกับที่เป็นนักยุทธ!"

เรื่องนี้เขาก็รู้อย่างแน่นอน ทว่าเมื่อนึกถึงยามที่โมอีเหรินตกอยู่ในอันตราย ไปหลี่จิงหวงก็ตั้งใจไม่ออก

อันที่จริงไปหลี่จิงหวงก็รู้ว่าหากจะให้นางอยู่ข้างกายเขาอย่างว่างวายนั่นคือ...ความคิดเหลวไหลแล้ว

โมอีเหรินดูคล้ายอ่อนโยนว่าง่าย ทว่าอันที่จริงกลับดื้อรั้นยิ่งนัก อีกทั้งยังรักอิสระอย่างมาก ไม่ชอบให้ใครมาผูกมัด แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น เขาก็ยังคงต้องลองพูดสักครั้ง ทว่าผลสุดท้ายไม่เกินความคาดหมาย

ในเมื่อเขาไม่อาจทำให้นางว่าง่าย เช่นนั้นเขาก็ทำได้เพียง...พยายามฝึกวิชาต่อไป

ขอเพียงพลังแก่นแท้ของเขาแข็งแกร่งเพียงพอ โมอีเหรินก็จะทำได้ทำในสิ่งที่นางอยากทำ เขาเพียงแต่มองนางอยู่เบื้องหลัง ตามใจนางแค่นั้นก็พอ

ดังนั้นในขณะที่โมอีเหรินไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย ไปหาลี้จิงหง ก็ตั้งปณิธานที่ยิ่งใหญ่ไว้แล้ว ขณะเดียวกันเขาก็จะขยายอำนาจของ เกาะหนูออกไป

ทว่านิสัยเสียของนางที่ไม่เคยใส่ใจในความเป็นตายร้ายดีของตนเองนั้น...

"จิงหง เรื่องที่ผ่านไปแล้วล้วนไม่สำคัญ พวกเรามาปรึกษากันดีกว่าว่า ยามนี้ควรทำอะไรต่อไปดี ข้ายังคงต้องไปแดนถิ่นอำนาจพรให้ได้" โมอีเหรินเอ่ยอย่างเอาจริงเอาจัง

ก่อนหน้านี้ที่นางปลอมโยนเขาเพราะสัมผัสได้ว่าเขาเป็นกังวล และไม่สบายใจ ดังนั้นขอเพียงทำให้เขาวางใจลงได้บ้าง ถึงนางจะกำริบ ไปนิดหน่อยก็คงไม่เป็นไร แล้วยังจะได้ฉวยโอกาสรังแกเขาอีกนิตหน้อย ด้วย

นางรู้สึกได้เองว่าอารมณ์ของเขาสงบลงแล้วจึงเปลี่ยนเรื่องโดยพลัน ทว่าคล้ายนางยังรู้สึกถึงอันตรายเล็กน้อย ดังนั้นจึงรีบช่วยเหลือตนเอง

ใครก็ได้ช่วยบอกนางที่ เหตุใดอารมณ์ของบุรุษจึงเปลี่ยนแปลงเร็ว เช่นนั้น!

"เจ้าไม่ได้รับบาดเจ็บจริงๆ หรือ" ไปหาลี้จิงหงลอบจดจำเอาไว้ ตัดสินใจว่าวันหน้าค่อยคิดบัญชี อย่างไรก็ตามเสียนางก็เป็นสตรีของเขา หนีไปที่ใดไม่พ้นหรอก เขายินดีที่จะค่อยๆ คิดบัญชีนี้กับนาง

"อืม ข้าไม่เป็นไร" โมอีเหรินส่ายหน้า "ข้าเพียงช่วยชีวิต เอ่อ...ช่วยท่าน แรงหนึ่ง นี่ก็พิสูจน์ได้ว่าข้าสบายดีมากๆ ไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรเลย"

นางไม่อาจเอ่ยคำว่า 'ช่วยชีวิต' อย่างพราหมณ์ได้ หัวใจของบุรุษเพศ

ต้องรับไม่ไหวแน่นอน!

"แดนถิ่นอำนาจพรุกไม่ถายตายนัก"

เพราะไม่รู้เลยว่าฝ่ายตรงข้ามมีจำนวนคนและสัตว์วิเศษมากเท่าไร
ในขณะที่เดียวกันไปหลี่จึงหงักนึกสงสัย ใครกันแน่ที่มีความสามารถ
ในการจัดคนมากมายให้มาเฝ้ารักษาการณ์อยู่ที่นี้ แดนถิ่นอำนาจพร
เปลี่ยนไปเป็นอย่างไรแล้ว จะต้องไปดูด้วยตาตนเองถึงจะรู้

"ถึงจะบุกไม่ถาย แต่อย่างไรก็ต้องไป" โมอีเหรินกลับตั้งตารอคอย
ทางที่ดีที่สุดขอให้คนชุดดำกลุ่มนั้นมีความสัมพันธ์กับภูตตัวนั้น
ที่เข้ามาโจมตีนาง นางก็จะได้แก้แค้นในคราวเดียว

ทว่าพวกนางมีเพียงสามคน แล้วยังเพิ่มพยัคฆ์ขาวน้อยตัวหนึ่งและ
เหยี่ยวตัวหนึ่งเข้าไปด้วย ซึ่งต้องรับมือกับศัตรูที่เป็นคนและสัตว์วิเศษ
จำนวนหลายพันหลายหมื่น ไม่ว่าจะคิดอย่างไรก็เสียเปรียบอย่างมาก

'ยังมีข้านะ!'

เสี่ยวทุนที่ทำตัวว่าง่ายอยู่บนข้อมือของโมอีเหรินขยับตัวเล็กน้อย
คลอเคลียแขนเรียบบางของนาง

แม้ว่ามันจะหลบอยู่แทบตลอดเวลา ทว่ายามที่ท่านแม่ของมัน
เกิดเรื่อง 'โมเสี่ยวทุน' จะช่วยเหลืออย่างถึงที่สุด!

"เด็กดี ข้ารู้ ถ้าถึงเวลาที่ข้าต้องการเจ้า ข้าจะเรียกเจ้าทันทีนะ
เจ้าหลับต่อเถิด" โมอีเหรินลูบมัน ปลอดภัยมัน ให้มันหลับต่อไป

เสี่ยวทุนเป็นสัตว์วิเศษประหลาดที่ได้รับการเลี้ยงดูจากฟ้าดิน ดังนั้น
มันจึงมีพลังเหนือกว่าสัตว์วิเศษทั้งปวง ถึงขั้นสามารถสันสะเทือนฟ้าดินได้
ขอเพียงมันปรากฏตัว สัตว์วิเศษที่แข็งแกร่งยิ่งกว่านี้ก็ยังต้องยอมถอย

ทว่าเพราะความพิเศษของเสียวนุญ ดังนั้นจึงต้องมีคนหมายปองมัน ไม่น้อย

ยามนี้เสียวนุญยังถือว่าเป็นสัตว์วิเศษที่เพิ่งเกิดได้ไม่นาน แม้มันจะได้รับพรสวรรค์จากฟ้าดิน แต่ไม่ใช่จะเก่งกาจ ไร้ศัตรูไปเสียหมด ดังนั้นเมื่อยังไม่ถึงคราวจำเป็นหรือช่วงเวลาตัดสินใจเป็นตาย โมอีเหรินก็ยังไม่อยากให้เสียวนุญออกมาช่วย

อีกทั้งหากต้องพึ่งเสียวนุญอย่างเดียว เช่นนั้นหนทางผู้เลิศล้ำของนางก็คงสลายเกินไป ปราบคนมากมายได้โดยง่ายโดยมีเสียวนุญคอยช่วยเหลือ เช่นนั้นนางยังจะต้องฝึกวิชาอีกหรือไม่

จะดีจะเลวอย่างไรนางก็เป็น 'แม่' หากจะต้องพึ่ง 'ลูกน้อย' ให้มาปกป้องตลอด คงอับอายขายหน้าแย่ ท่านดาต้ออยากส่งนางกลับเกาะไปฝึกใหม่อย่างแน่นอน

ทว่าที่สำคัญที่สุดคือโมอีเหรินยังเชื่อว่านางสามารถรับมือกับสถานการณ์ในยามนี้ได้

การรับมือกับศัตรูไม่ต้องตั้งต้นต่อสู้เพียงอย่างเดียว!

หลังจากกล่อมให้เสียวนุญหลับไปได้ โมอีเหรินก็ตื่นออกจากอ้อมกอดของไป่หลี่จิงหงแล้วเริ่มควักยาพิษ ยาเล่นงานผู้อื่น ที่นางมักจะหลอมไว้เล่นๆ ออกมาทั้งหมด

"จิงหง ท่านเรียกชิงเหยาเข้ามาได้หรือไม่" โมอีเหรินแบ่งขวดโอสถชนิดต่างๆ พลังเอ่ยถามเขา

"เจ้าคิดจะ..." แววดาของไป่หลี่จิงหงเหลือบมองขวดโอสถกองนั้น

โมอีเหรินหันหน้าไปเอ่ยพลังยืมดาหยา "ใช่ พวกเราต้องมา

ทำความเข้าใจเรื่องเส้นทางสักหน่อย"

ก่อนที่จะออกเดินทาง นางจะให้เซ็น 'สอบถาม' หนูซึ่งเป็นสัตว์พิเศษตัวนั้นอย่างสันติก่อน เพื่อทำความเข้าใจถึงสถานการณ์ตามทางที่พวกนางจะต้องเผชิญต่อจากนี้

จากนั้นก็หาหนทางที่จะไปสู่แดนถิ่นอำนาจพรทีกัลที่สุดและสั้นที่สุด
แน่นอนว่าพวกเขายังต้องเตรียมใจมติกลับด้วย

ไปหลัจึงงถูกตามฆ่ามาเป็นระยะทางหลายสิบลี้! หากไม่ตอบแทน
การต้อนรับอย่างมีไมตรีจิตของ 'กลุ่มคนชุดดำ' เสียบ้าง คงนับว่าเนรคุณแย่!

53

หลังจากที่ปรึกษาหารือเรื่องเส้นทางเรียบร้อยแล้ว พวกโมอีเฮอร์ินสามคน กอปรกับสัตว์วิเศษอีกสองตัวก็เปลี่ยนสถานที่พักผ่อน... ส่วนเสี่ยวทุนที่หลับอยู่บนข้อมือนางนั้นไม่นับ ก่อนจะออกเดินทางในช่วงเช้าของวันถัดมา

หากจะตั้งต้นประมือกับพวกคนชุดดำและกลุ่มสัตว์วิเศษซึ่งมีจำนวนหลายร้อยหลายพันต่อไป ถึงจะต่อสู้จนชนะก็คงเหนื่อยแย่ หากจะต้องเปลืองแรงไปต่อสู้กับแต่ละคนจริงๆ นั่นก็ช่างโง่เขลาสิ้นดีแล้ว

ยามนี้ใช้อะไรช่วยถึงจะดีที่สุดล่ะ

แน่นอนว่าจะต้องเป็นยาสลบและยาพิษอย่างไรล่ะ!

อะไรวะ ทำเช่นนั้นไม่สง่าผ่าเผยเอาเสียเลย ไม่เหมาะสมกับการเป็นนักยุทธศิลป์

ขอรับรองละ คนมากมายเช่นนั้นรู้มิจมิตีพวกนางสามคนและ

สัตว์วิเศษสองตัว การกระทำเช่นนั้นนับว่าสง่าผ่าเผย เหมาะสมกับการเป็นนักยุทธอย่างนั้นหรือ

นอกจากนี้ไม่อิหรินคิดว่าตนเองเป็นแค่เด็กสาว วิธีและกฎเกณฑ์ที่บุรุษออกสามศอกใช้ไม่เหมาะสมกับนาง ไหล่นางก็ไม่กว้างเช่นนั้น แผ่นอกนางก็ไม่ได้หนาเช่นนั้น นางยังไม่อยากเป็นวีรบุรุษอะไรนั้น นางเป็นเพียงเด็กสาวที่ไม่ได้มีปณิธานยิ่งใหญ่อะไร จึงมีเวลาหาเรื่องสนุกใส่ตัว

อีกทั้งคนพวกนี้ยัง 'ไล่ตาม' ไปหาลี้จิงหงเสียจริงจังเช่นนั้น หากไม่ 'ตอบแทน' พวกเขาให้สาสม ก็ไม่ได้แสดงถึงศักยภาพของนางนะสิ

นางจะปล่อยให้ใครมา 'ไล่ตาม' บุรุษของนางได้ตามใจชอบหรือไม่

ก่อนออกเดินทางไม่อิหรินแบ่งขวดโอสถบางส่วนให้ไปหาลี้จิงหง และชิงเหย้า แล้วยังยึดใส่กระเป๋าวีเศษใบเล็กที่ผูกอยู่บนตัวเช่นไว้หลายขวดด้วย

"เซ็น หากคนชุดดำเข้ามาใกล้เจ้า ก็เอาออกมาพบไปที่พวกเขาเลยนะ" ไม่อิหรินกล่าวกำชับ

"โฮก..." เซ็นส่ายหาง มันตอบรับอย่างยินดีปรีดา

ครั้งทั้งสามคนและสัตว์วิเศษสองตัวย่างก้าวเข้าไปใกล้แดนถิ่นอำนาวยพร ก็มีคนออกมาขวางทางพวกเขาทันที

ไม่อิหรินลงมือก่อน นางวางยาคนชุดดำกลุ่มแรกในชั่วพริบตา ต่อมาพอนางยกมือขึ้นโบกไป สายลมก็โชยพัดมาโดยพลัน ก่อนจะพัดเอาหน้ากากของพวกคนชุดดำหลุดออกมา

และในขณะเดียวกันไปหาลี้จิงหงและชิงเหยา ก็เคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว หลังจากประมือกับพวกคนชุดดำไม่กี่ที พวกคนชุดดำก็นอนแผ่สลบไสล อยู่ด้านหลังพวกเขาทั้งสอง

โมอีเหรินแลดูหน้าตาบางคนในนั้น เมื่อแน่ใจว่านางไม่รู้จักใครเลย จึงครุ่นคิดไปมาและหันไปเอ่ยว่า "จิงหง พวกเราหลุดหน้ากันก่อน ให้ชิงเหยา อยู่ที่นี่ รอสอบปากคำและตรวจสอบฐานะของคนพวกนี้ดีหรือไม่"

"ได้" ไปหาลี้จิงหงพยักหน้า เหลือบมองไปทางชิงเหยาที่อยู่ข้างกาย แวบหนึ่ง

"ผู้น้อยน้อมรับคำสั่งขอรับ สุหยินน้อย" ชิงเหยาเอ่ยขึ้นทันที

แม้จะไม่ใช่วินาทีแรกที่นางได้ยินคำนี้ ทว่าทุกครั้งที่ได้ยินคำว่า 'สุหยินน้อย' นางยังคงรู้สึกอึดอัดใจอยู่บ้าง นางไม่เคยชินกับคำเรียกนี้ เลยจริงๆ

วันหลังนางต้องใคร่ครวญให้ดีสักหน่อย ด้วยอายุเพียงเท่านั้น ก็กลายเป็น 'สุหยิน' เสียแล้ว นี่นางจะเสียหายเกินไปหรือไม่

โมอีเหรินสาบานว่าตนเองไม่มีความคิดที่จะล้มเลิกการแต่งงาน กับไปหาลี้จิงหง เพียงแต่ยามนี้นางเปรียบเสมือนดอกไม้แรกแย้ม นาง ไม่อยากกลายเป็นดอกไม้เหี่ยวแห้งเร็วเกินไปเท่านั้น

"เจ้าเก็บอันนี้ไว้" โมอีเหรินมอบขวดยาผงขวดหนึ่งให้ชิงเหยา "หากถามพวกเขาแล้วไม่ได้ความอะไรก็ให้ใช้สิ่งนี้ ใช้เพียงแค่นี้เดียว ก็พอ มันจะมีผลกระทบต่อดีปัญญาของพวกเขา คราวนี้ไม่ว่าจะถามอะไร พวกเขาก็จะตอบตามจริง หลังจากเจ้าถามเสร็จแล้ว อย่างไรก็ตามก็ต้องกำจัด คนชุดดำพวกนี้ให้สิ้นซาก ปัญหาจะได้หมดสิ้น"

แม้นางจะไม่ชอบฆ่าคนนัก แต่ไม่ได้หมายความว่านางจะใจอ่อน ในขณะที่ควรลงมือ ในโลกก่อนนางเป็นสัตว์แพทย์ ทว่านางก็เคยได้ร่วมงานกับหน่วยสายลับต่างๆ บ้าง จึงทำให้นางเข้าใจจุดนี้ดี

"ขอรับ" ซิงเหยาตอบรับทันที

"หลังจากเจ้าถามพวกเขาเสร็จแล้วก็จงระลึกไว้ว่าที่ผ่านมาพวกเขา 'ดูแล' เจ้าและจิงหงเช่นไร พวกเขาบักบันไ้ตามเจ้าและจิงหงมาหลายสิบปี อย่างไม่รู้จักเหน็ดจักเหนื่อย เจ้าก็ควรจะ 'ตอบแทน' พวกเขาบ้าง เจ้าคงเข้าใจความหมายของข้ากระมัง" โมอีเหรินเอ่ยอย่างไม่ยี่หระพลางเหลือบมองพวกคนชุดดำที่สลับสไลอยู่บนพื้น

"...เข้าใจขอรับ" ซิงเหยาตะลึงเล็กน้อย จากนั้นก็เหินออก

สูญिनน้อย...ร้ายไม่เบา!

แม้ซิงเหยาจะตะลึงอยู่บ้าง ทว่าเขากลับเคารพในตัวนางมากกว่าเดิม ไม่ต้องพูดเขาก็รู้ว่าตนเองเป็นเพียงผู้ติดตาม ทว่ามีสตรีนางหนึ่งให้ความสำคัญกับประมุขน้อยถึงเพียงนี้ ครั้นประมุขน้อยถูกหาเรื่องเล็กน้อย นางก็ต้องเอาคืนบ้าง น้ำใจนี้ทำให้ซิงเหยาดีใจแทนประมุขน้อยของตนจริงๆ

"จิงหง พวกเราไปกันเถิด" โมอีเหรินจึงค่อยดึงแขนไปหาลี้จิงหงพลางเอ่ยและยิ้มตาหยี

"อืม"

ไปหาลี้จิงหงโอบกอดเอวนางไว้ เกรว้างของคนทั้งสองเคลื่อนไปยังเบื้องหน้าอย่างรวดเร็วในชั่วพริบตา เพียงพริบตาเดียวก็เคลื่อนตัวไปไกลลิบกว่าจั้ง เบื้องหลังยังมีพยัคฆ์ขาวน้อยคอยวิ่งตาม

ชิงเหยาเพิ่งปล่อยสัญญาณของเกาะหนูออกไป เพื่อให้กำลังพล
ของเกาะหนูที่ลอบรักษากาณอยู่^๑ในละแวกนี้รีบตามมาช่วยเหลือ

ก่อนหน้านี้ที่เขาไม่ได้ส่งสัญญาณออกไปเพราะพวกเขากำลังถูกไล่ฆ่า
ในขณะที่ยังพอรับมือได้ หากเผยไพบูลย์สุดท้ายของตนเองออกมา นั่นเป็น
การกระทำที่โง่งมที่สุด แต่ยามนี้ไม่ต้องพะว้าพะวังเหมือนช่วงก่อนหน้านี้
แล้ว

ครั้งนี้ชิงเหยารู้ว่าสูญหินน้อยแก่ได้แม้กระทั่งพิษประหลาดสองในสาม
ของแผ่นดินใหญ่ เขาก็มั่นใจในไอศกที่นางหลอมยิ่งนัก

คนชุดดำมากมายเช่นนี้ ถ้าจะต้องสังหารทั้งหมดก็เปลืองเวลา
อย่างมาก และเขาเพียงคนเดียวจัดการไม่ไหวหรอก อย่างไรก็ตามหาคนมาช่วย
จะเร็วกว่า

เขายังต้องไล่ตามประมุขน้อยและสูญหินน้อยไปด้วย ไม่อาจมา
เสียเวลานานเพียงนั้นได้

หลังจากนั้นหนึ่งชั่วยามกว่า ไปหลิ้งหิงและโมอีเหรินก็รีบรุดมา
ครึ่งทางแล้ว พวกเขายู่ห่างจากแดนถิ่นอำนาวยพรห้าสิบลิ้น ขณะเดียวกัน
ก็วางยาคนชุดดำเป็นกลุ่มที่ห้า และวางยาสัตว์วิเศษเป็นกลุ่มที่สองแล้ว

สองคนและสัตว์วิเศษหนึ่งตัวก็หยุดพักชั่วคราว

โมอีเหรินหยิบยาลูกกลอนเสริมพลังออกมาเม็ดหนึ่งป้อนให้ไปหลิ้งหิง
ขณะเดียวกันก็โยนอีกเม็ดหนึ่งให้เขินด้วย พยัคฆ์ขาวน้อยก็กระโดดรับ
พลังสายหางอย่างเบิกบานใจ จากนั้นก็กลืนลงท้อง

หลังจากผ่านไปครึ่งชั่วยาม ฤทธิ์ของไอศกก็ถูกดูดซึมจนหมด

"คาดการณ์จากการดักร่วมของพวกคนชุดดำก่อนหน้านี้ ก่อนที่จะถึงแดนถิ่นอำนาวยพรพวกเรายังต้องรับมือกับคนชุดดำและสัตว์วิเศษอย่างน้อยอีกราวๆ ห้ากลุ่มกระมัง"

ทุกๆ สิบสี่จะมีคนชุดดำกลุ่มหนึ่งคอยดักร่วมโจมตี กลุ่มหนึ่งอย่างน้อยจะมีร้อยคน ช่างเป็นการรุ่มร่ามที่ยิ่งใหญ่อีกโดยแท้!

อีกทั้งพอเข้าใจแดนถิ่นอำนาวยพร ทิวทัศน์โดยรอบก็ยิ่งเป็นธรรมชาติดั้งเดิม เมื่อครู่ยังพอมองเห็นบ้านเรือนชาวบ้านอยู่บ้าง ทว่ายามนี้กลับไม่เห็นแล้ว สีสนของใบไม้จากเขียวมรกตก็ค่อยๆ เข้มขึ้น เนินเขาที่ติดต่อกันยาวเหยียดสูงๆ ต่ำๆ แทบจะไม่มีร่องรอยคนเคยเดินผ่านเลย

การดักร่วมโจมตีในสถานที่เช่นนี้จะมีสัตว์วิเศษมากกว่าคนชุดดำ หากต่อจากนี้ไปล้วนเป็นป่าภูเขา ร่องรอยของมนุษย์ก็ยิ่งน้อยลงนั้นแสดงว่าสัตว์วิเศษที่แอบดักร่วมจะต้องเพิ่มมากขึ้น

หากจะกล่าวโดยรวมก็คือศัตรูที่พบทุกๆ สิบสี่ต้องยังมีพลังแก่นแท้ที่แข็งแกร่งมากขึ้นตามไปด้วย

คล้ายฝ่าด่านเพื่อปราบตัวการสำคัญ ดังนั้นแต่ละด่านก็จะยากขึ้นเรื่อยๆ

ครั้นมองจากทฤษฎีเช่นนี้ โมอีหรินก็คาดเดาว่าตัวการสำคัญที่เฝ้าแดนถิ่นอำนาวยพรไว้จะต้องมีพลังแก่นแท้ที่กล้าแกร่งยิ่งนัก

"โอสถพอใช้หรือไม่" ไปหาลี้จิงหงถามนางพลางทอดสายตามองไปยังทิศทางของแดนถิ่นอำนาวยพร

โมอีหรินประเมนสักครู่แล้วค่อยเอ่ยตอบ "น่าจะพอ"

ไปหาลี้จิงหงเจียบงันไปชั่วครู่

ตั้งแต่ที่พวกเขาออกเดินทางจนถึงยามนี้ นอกจากจะใช้วิชาตัวเบาเพื่อเร่งรีบเดินทางแล้ว ก็ไม่ได้ต่อสู้กับพวกคนชุดดำเท่าไร ครั้นพบหน้าก็ล้วนใช้ยาพิษแก้ปัญหา ปริมาณยาผงที่ใช้ไปก็มากอยู่ ทว่านางยังมีไอสดอยู่อีก?!

"เจ้าหลอมพวกยาสดหรือยาพิษไว้มากเท่าใดกันแน่"

"ฮึๆ ก็การหลอมไอสดคือความสุขของข้านี้นา" โมอีเหรินแลบลิ้นพลางเอ่ยตอบ

ยาผงเหล่านี้ล้วนแก้ไม่ยาก สมุนไพรก็หาไม่ยากด้วย หัวเกาะไม่เสียนมืออยู่เต็มไปหมด กอปรกับที่นางปลูกเองก็มีอยู่มาก โดยปกติถ้านางว่างนางก็จะหลอมไอสดเล่นๆ เวลาไม่มีอะไรทำก็นำตำรับไอสดมาปรับปรุงใหม่

ในหลายปีนี้นางหลอมไอสดไว้เป็นจำนวนมากจริงๆ ที่นางนำไปใช้ก็เพียงแค่ 'ทดลอง' เท่านั้น จึงยังมีเหลือเพื่อ

"เจ้ามียาพิษที่แก้ได้ยากหรือไม่ ที่ยังไม่ทำให้คนตายภายในสองชั่วยาม"

"จื"

"เช่นนั้นต่อจากนี้ไปก็ใช้ยาพิษเลยแล้วกัน" ไปหลี่จิงหงเอ่ย

"ใช้ยาพิษ?"

"อืม เพื่อประหยัดเวลา" ไปหลี่จิงหงกล่าวตอบเสียงเรียบ

ขอเพียงเป็นพิษที่ไม่ถึงตาย ให้คนที่โดนพิษมีชีวิตอยู่อย่างเป็นตายเท่ากัน แค่ให้เหลือลมหายใจเฮือกสุดท้ายไว้เพื่อให้ชิงเหยาสมาารถซักถามได้ก็พอ

"..." โมอีเหรินอัปจนคำพูดในทันใด ไยจึงรู้สึกว่ไปหลี่จิงหงคล้ายจะ

กลายเป็นคนโหดเหี้ยมแล้วละ

"ไปกันเถิด" ไปหลี่จิ้งหรงกุมมือนาง

"อืม"

"โฮก!" พยัคฆ์ขาวน้อยก็คำรามเสียงหนึ่ง

สองคนและสัตว์วิเศษหนึ่งตัวเริ่มเดินทางต่ออีกครา

กลุ่มคนชุดดำและกลุ่มสัตว์วิเศษที่เจอหลังจากนั้นล้วนมีพลังแก่นแท้ที่แข็งแกร่งกว่าก่อนหน้านี้ตามคาด ถึงแม้พวกเขาจะใช้ยาพิษ อย่างไรก็ตามคนสองคนและสัตว์วิเศษหนึ่งตัวก็ต้องประมือเองอยู่ดี

ในขณะที่พยัคฆ์ขาวน้อยเหยียบสัตว์วิเศษตัวสุดท้าย ไปหลี่จิ้งหรงและโมอีเหรินก็วางยาคนชุดดำคู่สุดท้ายพอดี

พอวิฤตนี้ผ่านพ้นไป พยัคฆ์ขาวน้อยก็หย่อนก้นลงนั่ง แลบลิ้นหอบหายใจ

"เฮิน ดื่มน้ำสักหน่อยดีหรือไม่" ครั้นโมอีเหรินนึกถึงน้ำผลไม้ น้ำผลไม้ที่นางทำเป็นพิเศษก็ไหลมาจากแขนพู่สวรรค์ทันที นางจึงให้พยัคฆ์ขาวน้อยกิน เพราะมันมีผลช่วยเพิ่มพลังวิเศษและทำให้สดชื่นขึ้น

"อู..." เฮินดื่มน้ำผลไม้พลางซุกใช้ฝ่ามือของโมอีเหริน

"เฮิน ลำบากเจ้าแล้ว"

"โฮก...อู...ไม่ลำบาก การปราบสัตว์วิเศษเหล่านี้สนุกมากเลย น้ำผลไม้ก็อร่อยมากด้วย"

"อย่างนั้นหรือ เช่นนั้นเจ้าก็ดื่มอีกหน่อยเถอะ" โมอีเหรินลูบขนของมันอย่างเบามือ บรรยายกาศระหว่างคนและสัตว์วิเศษตรงนี้ช่างอบอุ่นนัก ทว่ากลับไม่รู้สึกลงถึงบรรยากาศรอบข้างเลยว้างยิ่งนานยิ่งมืดครึ้ม

บุรุษราวภูเขาน้ำแข็งที่ด้านข้างไม่มีทางยอมรับแน่ว่าเขาเริ่มอิจฉา
พยัคฆ์ขาวน้อยตัวหนึ่งเข้าแล้ว

เขานะหรือจะมาแย่งความเป็นที่รักกับพยัคฆ์ขาวน้อย หาก
ทำเรื่องเช่นนี้ก็ขายหน้าเกินไป

ไปหลีจิงหงบงไปรอบๆ ที่นี้อยู่ห่างจากแดนถิ่นอำนวยพรไม่ถึง
ยี่สิบสี่แล้ว ครั้นยิ่งเข้าใกล้แดนถิ่นอำนวยพร คนชุดดำก็ยิ่งน้อยลง
สัตว์วิเศษกลับมีมากขึ้น

การที่มีพยัคฆ์ขาวน้อยอยู่ที่นี้ด้วยจึงช่วยพวกเขาได้มากจริงๆ

"โฮก...อู...อีเหริน ข้าคงร้ายกาจมากกระมัง"

"อืม เจ้าร้ายกาจมาก"

"โฮก...อู...เช่นนี้ข้าคงช่วยเหลือท่านได้มากกระมัง"

"อืม เจ้าช่วยข้าได้เยอะมากเลยละ"

"โฮก...อู...เช่นนั้นท่านไล่ภูเขาน้ำแข็งนั้นไปเถอะ แล้วให้ข้าไป
เป็นเพื่อนท่านได้หรือไม่"

"เอ่อ..." ไม่อีเหรินลอบเหลือบมองไปหลีจิงหงบงหนึ่ง โชคดีที่เขา
ฟังเขินไม่ออก มิเช่นนั้นหนึ่งคนและหนึ่งตัวนี้ต้องทะเลาะกันแน่

แม้ว่าไปหลีจิงหงบงจะฟังไม่ออก ทว่าเขาก็เห็นพยัคฆ์ขาวน้อย
ทำสีหน้าออดอ้อนน่ารัก ยิ่งมอญยิ่งนี้กรังเกียจ

แม้ว่าไปหลีจิงหงบงจะ 'ไม่อิจฉา' พยัคฆ์ขาวน้อย ทว่าเขาจะทน
เปิดตามองพยัคฆ์ขาวน้อยตัวหนึ่งมาทำอวดดีต่อหน้าเขาได้อย่างไร

"อีเหริน" ขณะที่นางเพ็ญป้อนพยัคฆ์ขาวน้อยเสร็จ เขาก็รีบดึงนาง
ลุกขึ้น แล้วถือโอกาสโอบนางเดินไปอีกด้านหนึ่ง ทิ้งแววตาโกรธเกรี้ยว

ของพยัคฆ์ขาวน้อยไว้เบื้องหลัง "เจ้าเหนื่อยหรือไม่"

"ไม่เหนื่อยเลย"

การเร่งรีบเดินทางเช่นนี้เทียบไม่ได้เลยกับแต่ก่อนที่นางเดินเล่นทั่วเกาะไม่เสียนทั้งวันเพื่อฝึกวิชาตัวเบา ปีนป่ายหน้าผาเพื่อเก็บสมุนไพร และลงทะเลเพื่อหาอาหาร

อีกทั้งตั้งแต่พยัคฆ์ขาวน้อยออกจากหุบเขา มันก็พานางเดินทางขึ้นเหนือเรื่อย ๆ นางจึงเคยชินกับทางบนภูเขาเสียแล้ว

"เช่นนั้นพวกเราไปกันต่อเถิด"

"อืม ได้ เช่น..." นางจึงหันหน้าไปตะโกนเรียกพยัคฆ์ขาวน้อย ทว่าไปหลี่จิ้งหงกลับโอบเอวนางเหาะไปเบื้องหน้า ไม่ปล่อยให้โอกาสให้นางได้มีโอกาสดูแลพยัคฆ์ขาวน้อยเลย

"วางใจเถอะ ประเดี๋ยวมันก็ตามมาเอง"

ระหว่างที่เหาะเหิน พวกเขาก็ออกห่างจากพยัคฆ์ขาวน้อยไกลขึ้นเรื่อย ๆ

ไยนางจึงรู้สึกว่ไปหลี่จิ้งหงคล้ายจะจงใจกระทำให้เป็นเช่นนั้น

ตามคาด พยัคฆ์ขาวน้อยคำรามอยู่เบื้องหลัง

"โฮก! คนน่ารังเกียจ! กล้าพาไม่โอ้เหรินหนีไป คนชั่วช้า! ภูเขาน้ำแข็งเป็นคนน่ารังเกียจ!"

พยัคฆ์ขาวน้อยดำไปพลางสายหางวิ่งไล่ตามไปพลาง

มันไม่มีทางแพ้ให้กับภูเขาน้ำแข็งนั้นหรอก!

"โฮก! โฮก...เอ๊ะ?"

ครั้นพยัคฆ์ขาวน้อยวิ่งมาได้สักพัก จู่ ๆ มันก็ไม่คำรามอีก เริ่มวิ่งตาม

ช้าลง และกลายเป็นเดินอย่างเงยบเขยิบแทน

ไปหาลี้จิงหงและโมอีเหรินก็เก็บเสียงฝีเท้าและเสียงหายใจ พวกเขา
เยื้องย่างไปเบื้องหน้าอย่างเงยบงัน

สองคนและสัตว์วิเศษหนึ่งตัวซ่อนอยู่หลังต้นไม้ แล้วโผล่หัวออกไป
อย่างไร้รู้ลืมไร้เสียง

ด้านหน้ามีกลุ่มคนชุดดำและกลุ่มสัตว์วิเศษกำลังโอบล้อมโจมตี
คนสองคน แล้วยังมีคนชุดดำมากมายเฝ้ารักษาการณ์อยู่ไม่ไกล

ญาณวิเศษของโมอีเหรินยืนยันสถานการณ์แล้วว่าคนชุดดำสิบคน
กำลังล้อมโจมตีสองคนนั้น แล้วยังมีคนชุดดำอีกสิบคนคอยมองดูการต่อสู้
อยู่ข้างๆ

อีกทั้งโดยรอบก็ยังมีกลุ่มสัตว์วิเศษที่ซ่อนตัวอยู่อีก

โมอีเหรินพลันตะลึงเมื่อมองเห็นชัดเจนว่าสองคนที่ถูกล้อมโจมตีคือใคร

โมอีเหรินมองไปทางไปหาลี้จิงหงพลางชี้ไปยังพวกเขา "นั่นคือ...
ผู้ดูแลตู้ ตู้หิม และหัวหน้าเรือเกลียน เหลียนชินจากเรือของสมาคมพ่อค้า
เฟิงหลิน?"

"อืม" ไปหาลี้จิงหงมองไปทางพวกเขาและตอบรับคำของนางทันที

ยามนี้พลังแก่นแท้ที่พวกเขาสองคนแสดงออกมานั้นแข็งแกร่ง
ยิ่งกว่าตอนที่ต่อสู้กับปลาหมึกยักษ์มากนัก เห็นได้ชัดว่าระดับขั้นคงสูงขึ้น
แล้ว

ในเวลานี้คนหนึ่งคือราชันยูธ อีกคนหนึ่งคือราชาสัตว์วิเศษ แม้ว่า
พลังแก่นแท้ของพวกเขาคงแข็งแกร่ง ทว่าฝ่ายตรงข้ามมีจำนวนคนมากกว่า
พลังแก่นแท้ของคนชุดดำก็ต่างกับพวกเขาไม่มาก ดังนั้นพวกเขาสองคน

จึงรับมืออย่างยากลำบาก

สิ่งที่ทำให้ไปหลี่จิงหงตะลึงก็คือพลังแก่นแท้ของคนชุดดำกลุ่มนี้ แข็งแกร่งกว่ากลุ่มก่อนหน้านี้หลายเท่า

ท่ามกลางคนชุดดำเหล่านี้ นึกไม่ถึงเลยว่าจำนวนมากกว่าครึ่งอยู่ในชั้นราชันยุทธ์แล้ว ซึ่งอยู่เหนือจากการรับรู้ของผู้คนในดินแดนเทพยุทธ์

แต่ไหนแต่ไรมาบนดินแดนเทพยุทธ์ คนที่จะมีพลังแก่นแท้ถึงชั้นราชันยุทธรึ้นมีน้อยมาก ทว่ายามนี้คนชุดดำ...ที่ซ่อนอยู่ใต้หน้ากากล้วนมีพลังแก่นแท้ถึงขั้นนี้แล้ว

หากคนที่รักษาการณ์อยู่ที่นี้ล้วนมีพลังแก่นแท้เช่นนี้ อย่างนั้นคนที่เฝ้าแดนดินอันวอยพรล้วนอยู่ในชั้นราชันยุทธ์หมดแล้วกระมัง

จำนวนราชันยุทธ์มากมายเช่นนี้กลับรวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อน อีกทั้งเกรงว่าพวกเขายังได้รับคำสั่งมาจากใครบางคนเช่นเดียวกัน คนผู้นั้นเป็นใครกัน ใครที่สามารถออกคำสั่งต่อพวกเขาได้ ส่งพวกเขามาเฝ้าที่นี่ แล้วคนผู้นั้นยังสามารถทำให้สัตว์วิเศษร่วมดำเนินการไปพร้อมคนชุดดำได้ด้วย

ไปหลี่จิงหงมองไปทางสองคนนั้นที่กำลังถูกโอบล้อมโจมตี

สองคนที่เดิมทีต่างคนต่างสู้ หลังจากทีแต่ละฝ่ายได้รับบาดเจ็บก็สบตากันแวบหนึ่งอย่างรู้กัน แล้วรวมพลังการต่อสู้ จากนั้นร่างของพวกเขาทั้งสองก็เคลื่อนย้ายในชั่วพริบตา ครั้นพลังยุทธ์ของทั้งคู่หมิงรวมกับพลังวิเศษของเหลียนชินก็ทำให้เกิดพลังที่นำตื่นตะลึงขึ้น

"ดาบยุทธ์ทะเลวงฟ้า!"

"สายน้ำไหลป่าท่วมทัน!"

พลังทำลายล้างของราชันยุทธก็อปรกับสัตว์วิเศษธาตุน้ำของ
ราชาสัตว์วิเศษรวมพลังกันเป็นหนึ่ง ดาบทุรท์ก็กำเนิดพลังวายุ
ประสานกับสายน้ำไหลหลากเข้าโจมตี พลังวายุและสายน้ำพุ่งไปยัง
เหล่าคนชุดดำ

"นี่ หรือว่านี่คือ... 'การรวมพลังของราชันยุทธและราชาสัตว์วิเศษ!'"

"รวมพลัง!"

ครั้นเหล่าคนชุดดำที่โอบล้อมคนทั้งสองไว้ได้ยิน พวกเขาก็ฉีกกำลัง
เข้าด้วยกันทันที ทุกคนตอบโต้พลังสายนั้นด้วยพลังที่แกร่งกล้าที่สุด
โดยมิได้นัดหมาย

"รวมพลัง!"

แม้ว่าเหล่าคนชุดดำจะไม่เคยฝึกวิชาการรวมพลังเป็นพิเศษ ทว่า
พลังที่รวมตัวกันของนักยุทธชั้นฟ้าและราชันยุทธก็กลายเป็นพลังมหาศาล
รับมือกับการรวมพลังของราชันยุทธและราชาสัตว์วิเศษ

ในช่วงพริบตา พลังอันแข็งแกร่งสองสายสอดประสานกันเป็นผล
ให้เกิดเสียงระเบิด

ตูม!

พลังสอดประสานกัน ต่างไม่ยอมอ่อนข้อให้กันสักชั่วขณะเดียว
ก่อนจะพลันระเบิดไปทางคนชุดดำเหล่านั้น

"โอ๊ย!"

"อ้าก!"

คนชุดดำยี่สิบคนกลับด้านทวนไม่ไหว ต่างคนต่างกระเด็นกระดอน
ไปด้วยพลังของสองคนนั้น แต่ละคนล้วนได้รับบาดเจ็บและกระดูกเลือด

ออกมา

หัวหน้าคนชุดดำที่เป็นคนออกคำสั่งกลับมองด้วยแววตาเป็นประกาย
แค่สองคนรวมพลังกันก็สามารถปราบการโจมตีของคนชุดดำ
จำนวนยี่สิบคนได้ นอกจากพวกเขาจะเป็นคนของตระกูลนั้นตามตำนาน
แล้ว ยังมีความเป็นไปได้อื่นอีกหรือไม่!

เหล่าคนชุดดำตื่นตื่นในทันใด

ทว่าสถานการณ์ทางฝั่งตู๋หมิงและเหลียนชินกลับไม่ค่อยดีนัก
การรวมพลังกันปราบคนชุดดำยี่สิบคน แม้ว่าจะเอาชนะได้อย่างหวุดหวิด
ทว่ากลับทำให้สองคนนั้นสูญเสียพลังภายในและพลังวิเศษไปจนหมด

ทั้งสองคนหันหลังชนกัน สีหน้าขาวซีดยิ่ง

นี่เห็นชัดว่ายามนี้ทั้งสองคนล้วนใช้พลังจนหมด ทว่ากลับยัง
ยืนตระหง่าน สีหน้าคอยระแวดระวัง ไม่ปล่อยโอกาสให้มีคนลอบโจมตี
ได้โดยง่าย

น่าเสียดายคนที่ป็นหัวหน้าคนชุดดำกลับมองออกถึงสิ่งนี้ เขา
ออกคำสั่งกับคนชุดดำที่อยู่เบื้องหลังทันทีว่า "ต้องจับเป็นเท่านั้น!"

การที่คนชุดดำยี่สิบคนได้รับบาดเจ็บเป็นเพียงเรื่องเล็ก ยังมีคนชุดดำ
อีกแปดสิบคนกำลังจะมาถึง หัวหน้าคนชุดดำรอเพียงแต่จะจับตัวสองคนนี้
เท่านั้น

ตู๋หมิงและเหลียนชินจึงต้องทนด้านทานไว้ สัตว์วิเศษของเหลียนชิน
ก็ใช้พลังจนหมดแล้ว น่าเสียดายที่จำนวนคนชุดดำมีมาก หากให้พวกเขา
ด้านทานต่อไป คงจะทำให้บาดเจ็บซ้ำแล้วซ้ำเล่า

"จึงหวัง พวกเราจะช่วยพวกเขาหรือไม่" โมอีเหรินกระซิบถาม

สถานการณ์ของสองคนนั้นยิ่งนานยิ่งย่ำแย่ คนหนึ่งถูกคนชุดดำทำร้ายจนกระดูกเลือด บนวร่างกายเต็มไปด้วยบาดแผล ส่วนสัตว์วิเศษนั้นก็ถูกทำร้าย พลังวิเศษไม่มีหลงเหลือ แรงโจมตีของสัตว์วิเศษธาตุน้ำก็ค่อยๆ อ่อนแรงลง

"ให้เจ้าตัดสินใจแล้วกัน" ไปหลี่จิ้งหงกล่าวตอบ

"ข้าจะช่วย" โมอีเหรินเอ่ยขึ้นโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย

จะดีจะเลวอย่างไรก็เคยรู้จักกัน อีกทั้งสัญญาอนุญาตบอกนางว่า จะปล่อยพวกเขาเป็นเช่นนี้โดยไม่ช่วยเหลือไม่ได้

นางมีความรู้สึกดีต่อสมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน ดังนั้นจึงต้องเข้าช่วยสักหน่อย

"อืม" ไปหลี่จิ้งหงตอบรับเสียงหนึ่ง แล้วไม่ต้องเอ่ยอะไรอีก ทั้งสองคนกระโจนเข้าไปสู่วงล้อมนั้นอย่างรู้กัน

ไปหลี่จิ้งหงถีบกระบี่ของคนที่จู่โจมที่จ่อมาทางตัวหมิง และรับมือกับการโจมตีจากคนชุดดำผู้นั้นแทน

ส่วนโมอีเหรินชักหิมะแดงออกมา นางกระโดดพลาจพลิกข้อมือ หิมะแดงออกโรงทำลายพลังฝ่ามือของคนชุดดำที่จู่โจมโจมตีเปลี่ยนชินจากทางด้านหลัง ทำให้คนชุดดำผู้นั้นถึงกับแผดเสียงร้องขึ้น

"อ้าก!"

โมอีเหรินเตะคนชุดดำผู้นั้นจนตัวปลิว ต่อมาก็เริ่มรับมือกับคนชุดดำที่จะเข้ามาโจมตีเปลี่ยนชินอีก

ไม่ต้องมีใครเรียกพยัคฆ์ขาวน้อยเลย มันทำตัวคล้ายกับเป็นหางของโมอีเหรินกระนั้น พอเห็นทั้งสองช่วยชีวิตคน มันก็รีบเข้าช่วย

'สัตว์วิเศษ' ของหนึ่งในสองคนนั้นทันที

"โฮก!"

มันเป็นเพียงพยัคฆ์ขาวน้อย ทว่าพอมันเอ่ยปากคำราม เสียงกลับดังลั่นกว่าเสียงฟ้าผ่า ทำให้คนชุดดำและสัตว์วิเศษที่อยู่ ณ ที่นั่นทั้งปวดหัวและหูอื้อ

"โฮก!"

พยัคฆ์ขาวน้อยคำรามเสียงหนึ่งไม่พอ จึงคำรามอีกเสียงหนึ่ง ผลสุดท้ายไม่เพียงคนชุดดำแต่ละคนที่อยู่ด้านหน้านั้นปวดเศียรเวียนเกล้า เหล่าสัตว์วิเศษก็ตัวสั่นไปด้วย จากนั้นก็เผ่นหนีกันไปหมด วิ่งหนีไปพลางส่งเสียงร้องไปพลาง

"โยวอูๆ! วิ่งหนีเร็วเข้า!"

"จึ๊ปๆๆ! ช่วยสัตว์วิเศษเร็ว!"

"สวี่ๆ พูๆ วา...อย่าเผาข้า อย่าเผาข้าเลย!"

ท้ายที่สุดยังมีเสียงผีเท้า 'ตึงๆๆ' คล้ายวิ่งหนีตายอย่างไรอย่างนั้น

"โฮก!" พยัคฆ์ขาวน้อยคำรามอีกครั้ง

ในชั่วพริบตาในสัตว์วิเศษที่วิ่งหนีไม่ทันและยอมปรากฏตัวเบื้องหน้า พยัคฆ์ขาวน้อยก็มีอยู่หลายสิบตัว พวกที่มีขนาดใหญ่ก็มีขนาดเท่าวัวเท่าหมู ตัวเล็กก็เล็กเท่าหนูที่มุดดินได้ สัตว์วิเศษทั้งหมดเข้าแถวอยู่ต่อหน้า พยัคฆ์ขาวน้อยอย่างว่าง่าย ไม่กล้าขยับเขยื้อน

ครั้นหัวหน้าคนชุดดำเห็นสถานการณ์ผิดปกติก็โบกมือทันทีให้คนชุดดำที่ตามมาทีหลังลี้วงเข้าสู่การต่อสู้ จากนั้นก็ค่อยส่งเสียงแปลกๆ ให้สัตว์วิเศษ

เสียงนั้นแลบแกว้หูนัก พยัคฆ์ขาวน้อยจึงคำรามกลับทันที "โฮก!"

"อู..." เหล่าสัตว์วิเศษฟังเสียงหัวหน้าคนชุดดำ ทว่าครั้นเห็น พยัคฆ์ขาวน้อยที่น่าเกรงขามอยู่เบื้องหน้า ก็โค้งให้พยัคฆ์ขาวน้อย แสดงว่าพวกมันยอมศิโรราบและมองข้ามหัวหน้าคนชุดดำไปเลย

หัวหน้าคนชุดดำโกรธมากจนอยากฆ่าคนและสัตว์วิเศษเหล่านี้!

สัตว์วิเศษจอมโง่ที่ฟังภาษาคนไม่ออก ไม่ยอมจงรักภักดี ไม่ควรไว้วางใจเลยจริงๆ!

พยัคฆ์ขาวน้อยมองหัวหน้าคนชุดดำอย่างได้ใจ แล้วเหลือบมองเขา อย่างดูแคลนแวบหนึ่ง ตามมาด้วยเสียง "โฮก..."

จากนั้นลูกไฟลูกหนึ่งก็ออกมาจากปากของพยัคฆ์ขาวน้อย และพุ่งตรงไปที่หัวหน้าคนชุดดำทันที

ครั้นหัวหน้าคนชุดดำโบกมือ ก็พลันปรากฏกำแพงลมที่ไร้รูปขึ้นมา เป็นแนวป้องกัน เตรียมรอลูกไฟมาปะทะ

ตูม!

ลูกไฟกระแทกเข้ากับกำแพงลม ไม่เพียงเกิดเสียงระเบิดดังตูม ขณะเดียวกันยังกระจายตัวออกเป็นประกายไฟโปรยปรายไปรอบทิศ

ครั้นเมื่อเหินได้ยินเสียงนี้ ก็ผลัดเปลี่ยนชินที่แทบไม่เหลือพลังวิเศษไปทางด้านข้างพยัคฆ์ขาวน้อย ให้มันและสัตว์วิเศษธาตุน้ำคอยปกป้องเขา ส่วนนางหมุนกายไปยังอีกทิศทาง

เงาร่างของนางแวบไปแวบมาราวภาพลวงตารวมเข้ากับเพลงกระบี่ เพียงไม่กี่息ใจก็หลุดออกจากวงล้อมของเหล่าคนชุดดำ จากนั้นทุกครั้ง ที่นางวาดกระบี่ออกไปจะต้องมีคนชุดดำล้มลงคนหนึ่ง

พอหลุดออกจากวงล้อมคนชุดดำ เกรงโมอีเหรินก็ปรากฏที่เบื้องหน้า
หัวหน้าคนชุดดำทันใด ก่อนจะวาดปลายกระบี่ไปหาเขาในเวลาเดียวกัน!

แกร่ง!

หิมะแดงถูกสกัดไว้ โมอีเหรินจึงใช้อีกมือหนึ่งสาธยายผงใส่ทันที
ครั้นหัวหน้าคนชุดดำสังเกตเห็นท่าทีของนางก็พลันขัดพลงฝ่ามือไป
ร่างเขาผะถอยในเวลาเดียวกัน ทว่าเขาก็กังโดนยาผงมาเล็กน้อยอยู่ดี

ยาผงสีขาวบนชุดสีดำดูเด่นชัดยิ่งนัก ทว่ายาผงนั้นไม่โดนผิวหนัง
จึงยังไม่ออกฤทธิ์ใดๆ

ชุดสีดำนี้ที่ 'ปกปิดมิดชิดทั้งตัว' ก็ดูน่าเกลียดพอแล้ว เวลานี้ยังเป็น
ปัญหาสำหรับนางอีก ทำให้นางคิดบัญชีไม่สำเร็จ!

ทว่าโมอีเหรินก็ยังไม่ยอมแพ้!

มือขวาที่กำกระบี่ไว้เคลื่อนไปพร้อมร่างกาย ขณะเดียวกันยาผง
ในมือซ้ายก็กลายเป็นน้ำ และถูกสาธยายออกไปทันที...

"อ้าก!"

ดังนั้นยามนี้ถึงจะมีเสื้อผ้าปกปิดไว้ก็ช่วยอะไรไม่ได้แล้ว!

โมอีเหรินโจมตีหัวหน้าคนชุดดำเพียงครั้งเดียวก็สำเร็จ เพลงกระบี่ที่
นางโจมตีไปก็มีควมไวกว่าด้วย

หัวหน้าคนชุดดำโดนยาน้ำที่สาธิตไปตรงหลังศีรษะ ทำให้มีศีรษะ
เล็กน้อย การตอบสนองเชิงช้าลงบ้าง จึงต้องประมือกันหลายกระบวนท่า
บนร่างเขาจึงปรากฏรอยแผลหลายรอย

ความเร็วของเขาสู้ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ ทำให้คนชุดดำโกรธเกรี้ยว
โทสะทั่วร่างเขากลับกลายเป็นพลังรวมตัวไปที่ฝ่ามือ แล้วขัดไปทางโมอีเหริน

หัวหน้าคนชุดดำกดดันนางด้วยพลัง
ถึงจะโจมตีไปไม่ถึงตัวโมอีเหริน พลังนี้ก็เพียงพอที่จะทำให้นาง
บาดเจ็บสาหัสได้!

พลังของราชันยุทธระดับเจ็ดย่อมแข็งแกร่งแน่นอน

บาทาเงมายาของโมอีเหรินหยุดชะงักไปแวบหนึ่ง แต่ครั้นร่างนาง
เคลื่อนไหว กระบี่หิมะแดงก็เคลื่อนตามไปด้วย เดิมทีเพลงกระบี่ที่นางใช้
ก็ดูคล่องแคล่วปราดเปรียว ทว่าชั่วพริบตาก็ดูหนักแน่นราวค้อนยักษ์

หิมะแดงหลุดออกจากมือนาง คล้ายว่าจะมีเป้าหมายของมันเอง
มันหมุนคว้างกลางอากาศต่อหน้าโมอีเหรินไม่หยุด แล้วปลดปล่อยพลังกระบี่
พุ่งไปบนฟ้ากลายเป็นกระบี่ยักษ์ ทำลายพลังที่หนาแน่นของราชันยุทธ
ระดับเจ็ดและขจัดพลังที่หลงเหลืออยู่ให้กระจายไปทั้งสองด้านทันที

พลังที่กระจายออกไปนั้นไม่ทำให้โมอีเหรินบาดเจ็บแม้แต่น้อย

การเปลี่ยนแปลงภายในชั่วพริบตาทำให้ไปหลีกจึงหงที่เดิมที
จะกระโจนมาช่วยนางรับมือกลับหยุดชะงักโดยพลัน ทว่าแสงดาบสีม่วง
ก็ปรากฏในมือเขาคิดว่า เพียงชั่วประเดี๋ยวเขาก็สังหารคนชุดดำสิบกว่าคน
ที่มาล้อมรอบตัวเขาไว้ แล้วค่อยหันไปมองโมอีเหรินด้วยความตะลึงงัน
นี่คือ...वादกระบี่ตั้งใจหมาย?!

ยามหัวหน้าคนชุดดำเห็นถึงสถานการณ์นี้ แววดาเขาก็ปรากฏ
ความตะลึง จากนั้นเขาออกกระบวนท่าอย่างเต็มแรง

อายุเพียงเท่านี้แต่กลับสามารถवादกระบี่ตั้งใจหมายได้ พรสวรรค์
ของเด็กสาวนางนี้น่ากลัวเสียแล้ว เขาไม่อาจปล่อยให้นางเติบโตขึ้นมาได้
เป็นอันตราย มิเช่นนั้นจะต้องกลายเป็นอุปสรรคของผู้เป็นเจ้านายของเขาแน่!

หัวหน้าคนชุดดำแผ้วรังสีอำมหิตทั่วตัว

"สังหารพันลี้!"

เสียงตะโกนยาวหนึ่งเสียงแผ่ไปด้วยไอสังหารที่อยู่ในพลังภายใน
ทั้งหมดของราชันยุทธระดับเจ็ด แล้วระเบิดมาทางโมอีเหรินอย่างมิดฟ้า
มัวดิน

"หิมะแดงไว้เทียมทาน!"

สีหน้าโมอีเหรินเคร่งขรึม นางเปลี่ยนความคิดโดยพลัน หิมะแดง
ก็หมุนคว้างกลางอากาศ เงานกระป๋มหิมะมาแหวกไป เป็นพลังกระบี่ที่แผ่
ลำแสงสีของเปลวเพลิงไว้เล็กน้อย โจมตีไอสังหารนั้นอย่างซึ่งหน้า

ตูม!

เสียงดังสนั่นหวั่นไหว ไอสังหารที่พุ่งสูงปะทะเข้ากับพลังกระบี่อย่าง
รุนแรง บนปากฟ้าปรากฏแสงดาวน้อยๆ พลังดุเดือดนั้นในขณะเดียวกัน
ก็แตกกระจายออกไปทุกด้าน

"ถอยเร็วเข้า!"

เหลียนชินและตู้หมิงหน้าถอดสีโดยพลัน พละกำลังมหาศาล
ที่ถาโถมมา ถ้าโดนตัวเข้าจะต้องบาดเจ็บภายในแน่!

"โฮก!"

พยัคฆ์ขาวน้อยก็คารามอีกเสียง เหล่าสัตว์วิเศษที่ถูกมันทำให้
สงบลงจึงได้กระจายตัวไปหมด พวกสัตว์มีปีกก็บินหนี พวกที่มุดดิน
ก็มุดดินหนี แล้วยังมีพวกที่หนีตายทั้งวิ่งและบินไปด้วย โดยสรุปแล้ว
ต่างวิ่งหนีด้วยแรงทั้งหมดที่มี ซึ่งเป็นสิ่งที่สมควรทำอย่างยิ่งในยามนี้

พยัคฆ์ขาวน้อยเองก็วิ่งอย่างรวดเร็วไปอยู่ข้างกายไปหาลี้จิงหง

ไม่ใช่เพราะมันไม่มีแรงสกัด เพียงแต่...มันจะอ้อมแรงไว้ต่างหาก
ทว่าในใจพยัคฆ์ขาวน้อยสงสัยนิดหน่อย พลังของโมอีเหรินมีเชื้อไฟ
ที่ร้อนระอุอยู่ ซึ่งยามนี้มันไม่อาจต้านทานได้ สิ่งนั้นคืออะไรกันนะ...

แต่อย่างไรyamนี้ไม่ต้องไปสนใจหรอก สรุปแล้วโมอีเหรินร้ายกาจ
ยิ่งนัก!

พยัคฆ์ขาวน้อยรู้สึกเป็นสุขอย่างมาก

ส่วนภูเขาน้ำแข็งนั้นไม่ขยับเขยื้อนสักนิด เพียงแต่ยกมือเล็กน้อย
พวกสัตว์วิเศษก็วิ่งอ้อมด้านหน้าเขาราวพายุ ไม่มีตัวใดกล้าเข้าใกล้ตัวเขา
แม้กระผึกเดียว

แน่นอนว่าพยัคฆ์ขาวน้อยก็ปลอดภัยไปด้วย

แต่พยัคฆ์ขาวน้อยก็ไม่มีทางยอมรับว่าภูเขาน้ำแข็งนั้นร้ายกาจหรอก
ทว่าอีกฝั่งหนึ่ง คนชุดดำที่ยังมีชีวิตอยู่ก็รีบล่าถอย พึ่งตนเอง
จะปลอดภัยกว่า

สำหรับคนที่วิ่งเร็วหรือที่โชคดีหน่อยก็ถูกระเบิดจนบาดเจ็บภายใน
ที่โชคร้ายก็นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น รอไปเกิดใหม่เท่านั้น

พลังของหัวหน้านคนชุดดำก็อ่อนแรงลงในทันใด เขาไม่อาจวิ่งเร็วได้
จึงโดนแรงระเบิดที่เหลือจนตัวลอยไปหลายจั้ง

หลังจากที่โมอีเหรินปล่อยพลังกระบี่ไป นางก็เดินรุดหน้า กระโจนตัว
ไปคว่ำหิมะแดงแล้วกระโดดไปเบื้องหน้า ด้วยความที่นางเคลื่อนไหวเร็วมาก
จึงทำให้เงาร่างแบบบางที่ยามนี้สวมอาภรณ์สีม่วงอ่อนดูเลื่อนรางโดยพลัน
ร่อนพลังระเบิดผ่านพ้นไป ยังไม่ทันเห็นตัวคนก็ได้ยินเสียงนางร้องอี

"โอ้ย!"

ทันใดนั้นก็มียอกระปี่เพิ่มบนตัวหัวหน้าคนชุดดำอีกรอย
เงาร่างสีม่วงอ่อนก็เคลื่อนไหวว่องไวเดี่ยวผลุดเดี่ยวผล่ ทำให้คาดเดา
ได้ยากยิ่ง อีกทั้งด้วยปลายกระปี่หิมะแดงที่แหลมคมนัก นางตัวดกระปี่
ครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่ปล่อยให้หัวหน้าคนชุดดำมีเวลาหลบหายใจเลย

ผ่านไปชั่วครู่บนร่างของหัวหน้าคนชุดดำก็มียอกระปี่เพิ่มขึ้น
อีกหลายรอย แล้วท่วงท่าเขาก็ซ้าลงเรื่อย ๆ

ครั้นคนชุดดำคนอื่น ๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่เห็นเข้าก็รีบวิ่งเข้ามาจะช่วยเหลือ
ทว่ายังไม่ทันจะเข้ามาใกล้ เบื้องหน้าพวกเขาก็มีเงาร่างสีม่วงยืนตระหง่าน
ขวางไว้

"พวกเจ้าไม่มีโอกาสแล้ว"

พอแสงดาบสีม่วงออกโรงอีกครา คนชุดดำทั้งหมดก็ล้วนสิ้นลม
ครั้นหัวหน้าคนชุดดำเห็นสถานการณ์ ก็ควักกระบี่เปิดหมอกพิษสองลูก
ออกมาจากอกเสื้อ แล้วขว้างไปอย่างแรงโดยพลัน

"รีบถอย!"

ครั้นระเบิดหมอกพิษถูกขว้างออกไป ไม่อีเหรินก็ตะโกนขึ้นทันที
ขณะเดียวกันนางก็โบกสะบัดหิมะแดง ปลายกระปี่อันคมกริบกรีดไหล
ด้านขวาของคนชุดดำ

"โอ้ย!"

หัวหน้าคนชุดดำไม่มีเวลาจะมาสนใจความปวดแสบปวดร้อนที่ส่งมา
จากไหลด้านขวา เขาฉวยโอกาสที่หมอกพิษกำลังกระจายตัว สายตาของ
ทุกคนถูกบดบังชั่วคราว รีบแผ่นหนีไปอย่างไวร้องรอยทันที

ไม่อีเหรินยกแขนเสื้อข้างซ้ายขึ้น พลันสาดยาผงแก้พิษออกไป

หมอกพิษที่กำลังกระจายหายวับไปโดยพลัน ทว่าหัวหน้าคนชุดดำก็วิ่งหนีหายไปในไม่ช้าแม้แต่เงาแล้ว

โมอีเหรินอดพึมพำไม่ได้ "เลวทรามต่ำช้า!"

ไปเห่ลี้จิงหงรีบมาข้างกายนางทันที

"เจ้าไม่เป็นไรใช่ไหม" เขากวาดมองทั่วร่างนางโดยเร็วด้วยแววตาที่เป็นห่วงเป็นใย

"ข้าไม่เป็นไร เขาดันหนีไปได้ ทำให้ข้าอารมณ์เสียยิ่งนัก" ขณะที่โมอีเหรินร้องฮือ นางก็เก็บหิมะแดงแล้วยัดยาแก้พิษเม็ดหนึ่งใส่ปากเขา

ทว่าอย่างไรโมอีเหรินยังคงพอใจในผลการต่อสู้ครั้งนี้

ตั้งแต่นางฝึกวิชามา นางมีโอกาสดูสู้รบไม่มากนัก นี่เป็นครั้งแรกที่นางได้ต่อกรกับราชันยุทธ์ด้วยตนเอง และเป็นครั้งแรกที่นางได้สำแดงพลังแก่นแท้ออกมาหลังจากที่นางได้เลื่อนระดับ

แม้พลังภายในของนางจะไม่แข็งแกร่งเท่าฝ่ายตรงข้าม ทว่าวรยุทธ์ของนางกลับไม่อ่อนด้อย ยิ่งนางใช้ยาพิษเข้าช่วย คู่ปรับซึ่งเป็นถึงราชันยุทธ์ระดับเจ็ดก็ยังไม่อาจปราบนางได้ เรื่องนี้ก็เป็นความจริง

อีกทั้งนางก็พบว่า 'เพลงกระบี่เงามายา' ที่ท่านดาบิดค้นขึ้นนั้นร้ายกาจไม่เบา!

มิน่าเล่าท่านดาถึงได้กล่าวว่า 'การฝึกเพลงกระบี่จำเป็นต้องใช้การฝึกฝน และการตระหนักรู้จากภายใน เพลงกระบี่จะทรงพลังหรืออ่อนแอไม่ได้อยู่ที่ตัวเพลงกระบี่ แต่ขึ้นอยู่กับคนที่ใช้มันต่างหาก'

คนที่ฝึกเพลงกระบี่เดียวกันอย่างเช่นนางและท่านดา แต่ละคนก็จะสำแดงพลัง ความเร็ว และกระบวนท่าออกมาได้แตกต่างกัน...

"เอ๊ะ?!"

โมอีเหรินที่กำลังนึกถึงเพลงกระบี่ จู่ๆ ก็รู้สึกว้าววนางลอยขึ้นโดยพลัน
จึงกะพริบตาปริบๆ มองอย่างอึ้งงันไปทางไปหลี่จิ้งหงที่อุ้มนางขึ้นมา

"อยู่นิ่งๆ"

เพียงประโยคเดียวของเขา โมอีเหรินก็หยุดดิ้นทันที

"..."

จิ้งหง ท่านพูดออกมาก็ได้ ท่านลงมือเลยเช่นนี้เร็วเกินไปหรือไม่!

"แต่ว่า...คนพวกนี้..." โมอีเหรินเหลือบมองคนชุดดำที่นอนแผ่เต็มพื้น

"ซึ่งเขาจะเป็นคนจัดการต่อเอง"

ไปหลี่จิ้งหงเพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ก้าว เหลียนชินและตู้หิมิงที่แอลบกาย
หลบไปก่อนหน้าก็ขยับเข้ามาหา

"เหลียนชินคำนับแม่นางโมีและคุณชายไปหลี่"/"ตู้หิมิงคำนับ
แม่นางโมีและคุณชายไปหลี่"

ทั้งสองคนทำความเคารพพร้อมกัน

เอ่อ...การทำความเคารพเช่นนี้มันหมายถึงอะไรกันแน่

โมอีเหรินมองทางไปหลี่จิ้งหงอย่างงุนงง แล้วเหลือบมองพวกเขา
แวบหนึ่ง

"ยามนี้พวกเราไปหาสถานที่พักผ่อนก่อนเถิด"

"ได้"

ตู้หิมิงและเหลียนชินสบตากันแวบหนึ่งแล้วพยักหน้าพร้อมกัน
ก่อนจะเดินตามหลังไปหลี่จิ้งหงและโมอีเหรินไป

หลังจากที่ตู้หมีงและเหลียนชินกินยาลูกกลอนเสริมพลังและปรับลมปราณครึ่งชั่วโมงแล้ว พวกเขาก็ล้มตาค้างพร้อมกัน พลันรู้สึกว่าการพลังยุทธ์และพลังพิเศษในร่างกายฟื้นคืนกลับมาแปดส่วน ก่อนจะค่อยๆ ยืนขึ้น

ไปหลี่จิงหงนั่งพิงต้นไม้อยู่ด้านข้าง โมอีเหรินก็นั่งอยู่ข้างกายเขาด้วย นางกำลังเล่นกับพยัคฆ์ขาวน้อยพลางป้อนเนื้อแห้งให้มัน

แม่นางโม...ดูท่าสบายอกสบายใจจริงๆ!

ตู้หมีงและเหลียนชินคิดขึ้นพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย พวกเขา รู้สึกสนใจอยู่บ้าง แล้วทั้งสองคนก็สัมผัสได้ถึงแววตาเย็นเยียบ จึงรีบหันหน้ามาทันที

"คุณชายไปหลี่ แม่นางโม ขอบคุณพวกท่านมาก" ตู้หมีงเอ่ยพลางประสานมือ

"ไปพวกท่านจึงมาอยู่ที่นี่" ไปหลี่จิงหงถามขึ้น

"หัวหน้าสมาคมสั่งให้ข้ามาตามหาไม้ซึ่งเงินที่นี้ก่อนหน้าที่แดนถิ่นอำนาจพรจะเกิดเรื่อง ส่วนเหลียนชินนั้นตามมาทีหลังขอรับ" ตู้หมีงตอบ ครั้นโมอีเหรินได้ฟัง นางรีบเงยหน้าขึ้นมาทันที "ท่านเคยพบท่านตาของข้าหรือ"

"เคยพบคนหนึ่ง ข้าเตือนเขาแล้วว่าให้รีบออกจากที่นี่ เสียอายุที่ไม่ทันการณ์" ตู้หมีงเอ่ยในใจว่า เพราะไม้ซึ่งเงินผู้นั้นคือมันยิ่งนัก!

"ท่านรู้จักท่านตา?" โมอีเหรินเอียงคอ ถามด้วยความสงสัย

ตู้หมีงคลี่ยิ้มให้นางรากับผู้อาวุโสมองชนรุ่นหลังกระนั้น เป็นรอยยิ้มแห่งความปลาบปลื้มใจ

"พวกเราและไม่ซังเงินเป็นคนตระกูลเดียวกัน"

"ตระกูลเดียวกัน?" โมอีเหรินแสดงสีหน้างุนงง

แต่ไหนแต่ไรมานางไม่เคยได้ยินท่านตากล่าวว่าเขายังมีคน
ในตระกูลเดียวกัน!

นางคิดมาตลอดว่าท่านตาเป็นคล้ายหมาป่าที่ชอบแยกตัวห่างจาก
ฝูง ใช้ชีวิตตัวคนเดียว การที่เขามีสหายรักผู้หนึ่งก็นับว่ายอดเยี่ยมแล้ว
เรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับคนอื่นที่ไม่จำเป็นนั้นนางล้วนไม่ใส่ใจ
ผลสุดท้ายยามนี้จู่ๆ กลับมี 'คนในตระกูล' โผล่ออกมา?

"แม้ตระกูลพวกเราจะใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินใหญ่ ทว่าไม่เปิดเผยฐานะ
ของพวกเรากับคนนอกตระกูลเด็ดขาด ท่านตาของท่านออกจากตระกูล
นานแล้ว เขาไม่ได้กลับไปหลายสิบปี ดังนั้นจึงเป็นเรื่องปกติที่เขาจะไม่เอ่ย
เรื่องนี้กับท่าน" ตู้หมิงเอ่ยอย่างอ่อนโยนยิ่ง

อันที่จริงการอธิบายเช่นนี้สุภาพเกินไป

คำอธิบายที่ใกล้เคียงกับความจริงมากกว่าก็คือเดิมที่ไม่ซังเงินก็มี
นิสัยหัวรั้นอยู่แล้ว แม้เขาจะเป็นยอดฝีมือที่มีพรสวรรค์เหนือคน ตอนยังหนุ่ม
ก็ชอบความอิสระเสรี มักจะทำอะไรโดยพลการ ไม่ชอบให้ผู้ใดมาผูกมัด
ดังนั้นจึงไม่พอใจกับกฎเกณฑ์ของตระกูล ครานั้นเขาจึงตัดสินใจออกจาก
ตระกูลโดยไม่มีใครสามารถห้ามปรามได้

แล้วก็คล้ายว่าจนบัดนี้ไม่ซังเงินยังคงไม่เปลี่ยนแปลงนิสัยเช่นนั้น...

"พอจึงดูลึกกลับซับซ้อนเช่นนี้" โมอีเหรินประหลาดใจอยู่บ้าง

"เพราะ..." ตู้หมิงจะเอ่ยปาก ทว่าก็ชะงักไปในทันใด จากนั้นก็ยิ้ม
อย่างมีความหมายแฝง "เรื่องนี้ขอให้ท่านตาเป็นคนบอกท่านเองแล้วกัน"

ครั้นโมอีเฮรินได้ฟัง คิ้วเรียวโค้งก็ยื่นเข้าหากันทันที เขาทำให้นาง
อยากรู้แล้วก็ไม่บอก ช่างเป็นผู้ไร้คุณธรรมที่สุด

"คนตระกูลเดียวกับท่านตามีเพียงพวกท่านหรือ"

"ไม่ใช่แน่นอน คนในตระกูลพวกเราเป็นคนตั้ง 'สมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน'
ขึ้น หากท่านต้องการความช่วยเหลืออะไร ก็สามารถแสดงป้ายหยกอันนั้น
เพื่อให้พวกเขาช่วยเหลือท่านได้" ตู้หิมเอ่ยตอบ

ครั้นเอ่ยถึงจุดนี้ จู่ๆ โมอีเฮรินก็นึกถึงการประชุมคราวนั้นได้ ตู้เยา
แสดงเจตนาไม่อยากจะยุ่งกับความเป็นความตายบนแผ่นดินใหญ่อย่าง
เห็นได้ชัด

"หัวหน้าสมาคม...น่าจะไม่อยากจะยุ่งเรื่องบนแผ่นดินใหญ่กระมัง"
แล้วโย้จิ้งส่งพวกเขามาละ

ตู้หิมยิ้มขึ้นเล็กน้อยพลางกล่าว "ไม่เพียงแค่หัวหน้าสมาคม
อันที่จริงพวกเราก็ไม่อยากเข้าร่วมหรือยุ่งเกี่ยว ทว่าความเป็นความตาย
ของคนในตระกูล พวกเราไม่ยุ่งไม่ได้"

เหตุที่พวกเขามาอยู่ที่นี่เพียงเพื่อจะช่วยโมฮั่งเงินเท่านั้น

โมอีเฮรินเข้าใจโดยพลัน

"เช่นนั้นตั้งแต่ที่พวกท่านมาที่นี่ก็ยังไม่ได้ไปแดนถิ่นอำนาจพรหรือ"

นางคิดไปคิดมา พวกเขาสองคนน่าจะอยู่ที่นี่หลายวันแล้วกระมัง

ตู้หิมและเหลียนชินสบตากันแวบหนึ่ง จากนั้นก็ส่ายหน้าพร้อมกัน

"ไม่ใช่พวกเราไม่ออกไป แต่ว่าพวกเราไม่อาจเข้าใกล้ที่แห่งนั้น
ได้เลย" ตู้หิมเอ่ยตอบ

"ที่นี่คือตำแหน่งที่ใกล้แดนถิ่นอำนาจพรมากที่สุดที่พวกเราสามารถ

เข้าใจได้ ทว่าแม้จะเป็นเช่นนั้น พวกเราก็ก็น่าจะหลบคนชุดดำได้ยากนัก พวกเราหลบไปพลางรุกไปพลาง ถึงจะหลบคนชุดดำได้ แต่ก็หลบไม่พ้น สัตว์วิเศษที่กระจายตัวอยู่ทั่วละแวกนี้" เหลียนชินกล่าวเสริมต่อว่า "หลายวันนี้พวกเราหลบหลีกมาตลอด ยามที่พวกท่านปรากฏตัวเป็น คราวที่ข้าและตู๋หมิงตกอยู่ในความเป็นความตายพอดี"

หากไม่ใช่เพราะไปหลีกจึงหลงและโมอีเหรินมาได้ทันเวลา เขาและ ตู๋หมิงคงต้องทิ้งชีวิตไว้ที่นี่แล้ว

เป็นฝีมือสัตว์วิเศษและกลุ่มคนชุดดำอีกแล้ว...

โมอีเหรินครุ่นคิดไปมา พยัคฆ์ขาวน้อยก็ร้องเรียก

"เซ็น เจ้ามีวิธีเรียกสัตว์วิเศษไม่กี่ตัวที่เจ้าพอจะควบคุมได้ก่อนหน้านี้ มาได้หรือไม่"

"โธ...ไม่มีปัญหา"

ครั้นพยัคฆ์ขาวน้อยเคี้ยวเนื้อแห้งเสร็จมันก็ส่ายหาง จากนั้น ใช้ฝ่าเท้าหน้ากระแทบดินโคลนไม่กี่ทีในทันใด

"โธ! ออกมาเดี๋ยวนี้"

ผ่านไปเพียงครู่เดียวก็มีหนูอ้วนสองตัวโผล่ออกมาจากดิน ตัวพวกมัน มีความสูงราวหนึ่งจี้

"เจ้าลองถามพวกมันว่าที่แดนถิ่นอำวนยพรมีคนและสัตว์วิเศษเผ่าอยู่ มากน้อยเท่าไร" โมอีเหรินเอ่ย

นางสามารถสื่อสารกับเหล่าสัตว์วิเศษได้ ทว่ายามนี้เซ็นมีพลังในการ สยบพวกมันได้มากกว่า จึงตั้งใจให้เซ็นถาม พวกมันจะได้ตอบอย่างว่าง่าย ยิ่งขึ้น

สัตววิเศษจะฟังผู้ที่มีกำปั้นใหญ่กว่า!

"โฮก..." เมื่อพยัคฆ์ขาวน้อยฟังก็หันไปถาม

หนูตัวอ้วนรีบตอบทันที "จืดๆๆ..."

ครั้นโมอีเหรินได้ฟัง คิ้วก็ขมวดเข้าหากัน

"มีอะไรหรือ" ไปหลีจิงหงฟังภาษาสัตว์ไม่ออก ทว่าเขาเข้าใจสีหน้าของโมอีเหริน

"ที่นั่นไม่มีคนชุดดำ แต่ว่า...มีราชาสัตว์เทพตัวหนึ่ง พวกมันฟังคำสั่งจากราชาสัตว์เทพตัวนั้น จึงคอยช่วยเหลือคนชุดดำพวกนี้"

"นอกจากราชาสัตว์เทพ ยังมีสัตววิเศษเฝ้าอยู่ที่นั่นจำนวนมากน้อยเท่าไร" ครานี้เป็นโมอีเหรินถามขึ้นเอง

"จืดๆๆๆ ยังมีสัตววิเศษชั้นสูงอีกมากมายอยู่เต็มภูเขาเลย"

เพราะมีความกดดันจากพยัคฆ์ขาวน้อย ดังนั้นหนูตัวอ้วนจึงตอบคำถามของโมอีเหรินอย่างว่าง่าย

เพียงแต่โมอีเหรินไม่เข้าใจคำตอบของมันทั้งหมด

สัตววิเศษอยู่เต็มภูเขา? นี่แสดงว่า...มีสัตววิเศษจำนวนมาก?

"โฮก..."

พยัคฆ์ขาวน้อยที่อยู่ใกล้อธิบายเพิ่มเติมกับนางว่าครั้นราชาสัตว์เทพออกคำสั่ง สัตววิเศษทั้งภูเขาก็จะรีบมาให้ถึงโดยเร็วที่สุดอย่างพร้อมเพรียงกัน สัตววิเศษไม่จำเป็นต้องเฝ้าอยู่ที่นั่นตลอด

โมอีเหรินจึงเข้าใจในทันใด

"จืดๆๆ อันที่จริงพวกเราก็ค่อยไปที่นั่นมาก"

"โฮก...เพราะเหตุใดกัน"

"จืดๆๆ ยิงเข้าไปใกล้ยังรู้สึกสบายตัว! ข้าเพิ่งมาถึงไม่กี่วันก็โตจนตัวกลมแล้ว"

"..." พยัคฆ์ขาวน้อยเหลือบมองสำรวจอีกฝ่าย คงไม่ใช่ตัวโตขึ้นหรอก น่าจะเป็นอ้วนมากกว่ากระมัง

หนูตัวอ้วนมองโมอีเหรินแวบหนึ่งอย่างลังเล

"จืด...จืด...จืด...จืด ได้เท่าสัตว์เทพ...ต้องให้ความเคารพ พวกท่าน...
อย่าไป...จะดีกว่า"

แม้หนูตัวอ้วนจะร้องบอกอย่างลังเล ทว่ามันแนะนำด้วยเจตนาดี
ความหมายของมันก็คืออย่าไปทำรบกับได้เท่าสัตว์เทพผู้นั้นเสีย
เดี๋ยวจะถูกเขาขัดเล่นเสียมากกว่า รักษาชีวิตไว้สำคัญที่สุด

54

ได้ทำสัตว์เทพ?

ครั้นเมื่อโอเอรินได้ยินคำนี้ก็ทำให้นางนึกไปถึงแม่ของพยัคฆ์ขาวน้อย
เขี้ยวเงิน และเสียวทุน อีกทั้งเมื่อไม่กี่วันก่อนนางยังได้พบไปอินผู้มีรูปงาม
เหนือคน ทว่าจนถึงขณะนี้นางยังไม่พบสัตว์เทพที่สามารถทำให้นาง
หวาดกลัวได้จริงๆ เลย

แล้วอีกอย่าง เพื่อท่านตาของนาง ไม่ว่าผู้ใดจะเฝ้าอยู่ที่นั่น นาง
จะต้องไปให้ได้สักครั้ง

โอเอรินปล่อยให้หนูตัวอ้วนจากไป จากนั้นนางก็ยืนขึ้น แล้วเหยย้ม
ไปทางไปหลี่จิงหง

"จิงหง พวกเราไปกันเถิด"

ไปหลี่จิงหงก็ยืนขึ้นเช่นกันพลางเอ่ยรับคำนาง "อืม"

ครั้นพยัคฆ์ขาวน้อยเห็นสถานการณ์เช่นนี้ มันก็รีบเคี้ยวเนื้อแห้ง

ในหอที่อยู่ตรงหน้านั้นสองสามที่แล้วก็ลื่นลงไป จากนั้นก็สะดุ้ง วิ่งไปยัง
ข้างกายโมอีเฮริน มันเตรียมท่าพร้อมออกเดินทางทันที

"แม่นางโม ขอให้ข้ากับเหลียนชินตามไปด้วยเถิด" ตู๋หมิงเอ่ยขึ้น

"จึงหง?" โมอีเฮรินหันไปมองไปหาลี้จึงหง ให้เขาเป็นคนตัดสินใจ

"ไม่ต้อง" ไปหาลี้จึงหงปฏิเสธเด็ดขาด

"ประมุขน้อย มีคนเพิ่มมากขึ้น จะได้มีแรงต่อสู้กับศัตรูมากขึ้นด้วย
อย่างไรเสียพวกเราก็มีหน้าที่...ปกป้องแม่นางโมเช่นกัน" ตู๋หมิงกล่าว

"เอ?" โมอีเฮรินกะพริบตาปริบๆ การปกป้องนางกลายเป็นหน้าที่ของ
พวกเขาตั้งแต่เมื่อไรกัน

"พวกเราจะต้องปกป้องคนในตระกูล เป็นห่วงเป็นใยคนรุ่นหลัง
ท่านเป็นหลานสาวที่ไม่ซ้งเจินยอมรับ พวกเราจะต้องปกป้องท่านแน่นอน"
เหลียนชินเข้าใจความสงสัยของนาง จึงอธิบายขึ้นอย่างอ่อนโยน

"..." โมอีเฮรินรู้ดีว่าการมีผู้อาวุโสเพิ่มมาโดยไม่มีสาเหตุนั้นจะต้อง
เป็นเรื่องไม่ดีแน่ เพราะแสดงว่านางเป็นคนรุ่นหลังที่จะมีผู้อาวุโสมากมาย
เข้ามาคอยควบคุม

สีหน้าของโมอีเฮรินว่ากังวลยิ่งนัก

"เขียนลั้เป็นคนสั่งให้พวกท่านทำเช่นนี้?" จู่ๆ ไปหาลี้จึงหงก็ถามขึ้น

ตู๋หมิงตะลึงชั่วคราว แล้วก็พยักหน้ากล่าว "ใช่"

ไปหาลี้จึงหงกล่าวเรียก...ชื่อประมุขตระกูลของพวกเขาตรงๆ นี่ช่าง
ไม่เกรงใจกันเลยจริงๆ

"ถึงแม้ว่านี่จะเป็นการนับญาติกับคนในตระกูล แต่ก็ควรขอให้
ท่านดาของอีเฮรินกลับมาก่อนแล้วค่อยปรึกษาหารือกันอีกที" ไปหาลี้จึงหง

เอ๋ยเสียงเรียบ

จิตใจคนยากแท้หยั่งถึง ต้องคอยระมัดระวังไว้ มีแต่เพียงคนโง่เท่านั้น
ที่จะเชื่อในทุกสิ่งที่ได้ยิน

แม้ว่าที่พวกเขากล่าวมาจะเป็นความจริง ทว่าไม่ซึ้งเงินไม่เคย
เอ๋ยเรื่องนี้กับโมอีเหรินเลย เช่นนั้นก็เพียงไม่ซึ้งเงินที่จะรู้ว่าความจริง
คืออะไร

ดังนั้นก็ต้องรอให้คนที่รู้เรื่องราวทั้งหมดกลับมาก่อนแล้วค่อยว่ากัน

"พวกท่านไปกันแค่สองคน มันอันตรายเกินไป" ตู๋หมิงและเหลียนซิน
ไม่เห็นด้วยอย่างมาก

"พวกท่านไม่ต้องเป็นกังวลหรอก" พอไปหลี่จิ้งหงพูดจบก็โอบเอว
โมอีเหรินหมุนกายเตรียมจะจากไปทันที ไม่ปล่อยให้คนอื่นมีโอกาส
ได้คัดค้าน

"โธก! ไม่เรียกสักคำก็จะไปเสียแล้ว คนเลว!"

พยัคฆ์ขาวน้อยรีบไล่ตามไปทันที

ตู๋หมิงและเหลียนซินสบตากันแวบหนึ่ง

"จะตามไปหรือไม่" ตู๋หมิงถามขึ้น

"รายงานเรื่องที่พวกเราพบโมอีเหรินและสถานการณ์ทางนี้ให้
ท่านประมุขทราบก่อน แล้วค่อยแอบตามไปแล้วกัน" เหลียนซินเอ่ยออกมา
หลังจากที่ครุ่นคิดแล้ว

"อืม" ตู๋หมิงเริ่มใช้วิธีการส่งข่าวแบบเฉพาะของตระกูลพวกเขาทันที

ไปหลี่จิ้งหงระวังพวกเขาอย่างเห็นได้ชัด เช่นนั้นก็ดำเนินการลับๆ
ลอบตามไปแล้วกัน เมื่อรู้ว่าเป้าหมายของพวกเขาอยู่ที่ใด ก็คงจะหาตัว

พวกเขาได้ไม่ยาก

อีกฝั่งหนึ่ง โมอีเฮอร์นออกจากอ้อมกอดของไปหลี่จิงหง เปลี่ยนท่าทาง เป็นจุมมือ โจนทะยานไปเบื้องหน้าด้วยกัน

"จิงหง ที่พวกเขาพูดมาเป็นความจริงหรือ"

"น่าจะจริง"

"เช่นนั้นไยท่านจึงปฏิเสธพวกเขาละ"

"เพราะข้าไม่คุ้นเคยกับพวกเขา"

โมอีเฮอร์นอับจนคำพูดชั่วคราว เพราะไม่คุ้นเคย จึงไม่ร่วมเดินทางด้วย เหตุผลนี้ช่าง...ช่างเปี่ยมด้วยเหตุผลเสียเหลือเกิน

"ท่านรู้หรือไม่ว่าพวกเขามาจากตระกูลใด" โมอีเฮอร์นกำลังนึกถึงสิ่งที่ เคยอ่านผ่านตา บนดินแดนเทพยุทธ์มีตระกูลใดที่มีพลังยุทธ์แกร่งกล้า แล้วยังต้องคงความลึกกลับไว้

"ตระกูลเฟิง"

"ตระกูล...เฟิง?!" โมอีเฮอร์นเกือบล้มทั้งยืน

ไปหลี่จิงหงประคองนางไว้ได้ทันด้วยความมือไวตาไว แล้วก็ โอบนางเข้ามาในอ้อมกอด เมื่อครู้ทั้งสองคนยังโจนทะยาน ทว่ายามนี้ กลับเปลี่ยนเป็นเดินแทน

"ตระกูลเฟิงนั่นนะหรือ" โมอีเฮอร์นถามด้วยความฉงน นางไม่มีเวลา มาสนใจแล้วว่าตนเองถูกเขากอดอยู่อย่างแนบชิดเพียงใด

"ใช่ ตระกูลเฟิง" ไปหลี่จิงหงพยักหน้าพลางเอ่ยตอบ

โมอีเฮอร์นเบิกตากว้าง นางเจียบงันไปโดยพลัน

นางเชื่อก็ได้ ทว่ายามนี้นางกำลังอิงอยู่ เห็นชัดว่าตระกูลเฟิงนี้ สอดคล้องกับคำว่า 'ความลึกลับ' และ 'ความแข็งแกร่ง' นางไม่เคยคิดไปในทิศทางนั้นมาก่อนเลย

ตระกูลเฟิงในตำนานเป็นตระกูลของท่านตา ก็เท่ากับว่าเป็นตระกูลของนางด้วย ดังนั้นนางจึงกลายเป็นคนของ 'ตระกูลในตำนาน'

บนโลกนี้ยังมีอะไรที่น่าอัศจรรย์กว่านี้อีกหรือไม่

"ตระกูลเฟิง...ไม่ใช่ควรทำตนลึกลับ เร้นกาย พิศวงหรือไร พวกเขา... พวกเขาไยจึงมานับญาติกับข้าตรงๆ เลยละ" โมอีเหรินรู้สึกรำคาญเรื่องนี้เกินจริงไปหน่อย นางฟังผิดไปหรือไม่

"คงเป็นเพราะ...พวกเขาแน่ใจแล้วว่าเจ้าเป็นหลานสาวของโมซังเงินกระมัง" นี่คือการคาดการณ์ของไปหลี่จิงหง

"จิงหง คุณลាយท่านไม่ประหลาดใจเลยนะ"

"ก่อนหน้านี้ตอนที่ข้าพบหัวหน้าสมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน ข้าก็เดาได้แล้ว" เขาพยักหน้าพลางเอ่ยอธิบาย

"...เดาเก่งเกินไปแล้วกระมัง"

"ตอนที่พวกเขาบังเอิญเปิดเผยฐานะ ข้าก็แสวงหาเป็นไม่รู้ แต่ข้าคิดไม่ถึงว่าตู้หึงและเหลียนชินจะเอ่ยกับเจ้าอย่างตรงไปตรงมาเช่นนี้" ไปหลี่จิงหงเอ่ยต่อ

"ข้าก็คิดไม่ถึง" อันที่จริงนางอยากจะแสวงหาเป็นไม่รู้เสียเหลือเกิน

"เจ้าไม่ตั้งใจหรือ" ไปหลี่จิงหงจ้องสีหน้าของนางและเอ่ยถาม

"...ข้าไม่รู้"

สีหน้าของโมอีเหริน...อธิบายได้ยากยิ่ง

"หืม?"

โมอีเหรินเหลือบเห็นสีหน้าสงสัยของภูเขาน้ำแข็ง นางจึงอดคลี้มไม่ได้

ภูเขาน้ำแข็งแสดงความสงสัยออกมาได้ด้วยล่ะ! ช่างหาได้ยากยิ่งนัก

"ข้าคิดว่าเป็นเรื่องที่ดีมากที่ได้รู้ว่าท่านตามีตระกูลเช่นกัน และข้าก็ดีใจมากที่ได้รู้ว่าตนเองอาจจะมีคนในตระกูลและญาติสนิทอยู่กลุ่มหนึ่ง แต่ในขณะเดียวกันข้าก็กังวลนิดหน่อย"

การมีคนในตระกูลและญาติสนิทเพิ่มมาเป็นเรื่องที่ดี ทว่านั่นเป็นตระกูลเฟิงเซียวนะ!

ก่อนหน้านี้นางก็เคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับตระกูลเฟิงมาไม่น้อย การมีพลังแก่นแท้ที่แข็งแกร่งเป็นเรื่องที่ดี ร่างกายออกจากโลกภายนอกก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้าย ทว่าครั้งได้รู้ถึงเหตุผลที่ตระกูลเฟิงร่างกายจากไปแล้วยังถูกผู้คนมากมายจับตาดูอยู่ตลอด โมอีเหรินก็รู้สึกว่ปัญหา กำลังจะคืบคลานเข้ามาสู่ตัวนาง แล้วยังต้องมีกฎระเบียบมากมายเพิ่มมาอีกแน่

ไม่ต้องคาดเดาให้มาก โมอีเหรินก็นึกได้อยู่แล้วว่าสาเหตุจะต้องมาจากพลังแก่นแท้และกฎระเบียบที่เข้มงวดแน่นอน จึงทำให้ตระกูลเฟิงสามารถร่างกายได้ยาวนานถึงเพียงนี้ แล้วยังก่อตั้ง 'สมาคมพ่อค้าเฟิงหลิน' ซึ่งเป็นที่รู้จักของผู้คนมากมาย ข้ายังไม่ผู้ใดกล้าหาเรื่องอีกด้วย

กฎระเบียบมากมายก็หมายความว่าต้องมีข้อห้ามสารพัด ไม่เป็นอิสระ...หรือว่านี่ก็คือเหตุผลที่ท่านตา 'ออกจากตระกูลโดยไม่กลับไปอีกเลย'

ครั้นนี้ถึงจุดนี้ ก็ต้องกล่าวว่ามิเสียแรงที่ไม่ซังเงินเลี้ยงดูโมอีเหริน
มากับมือ

นิสัยรักอิสระและไม่ชอบโดนผูกมัดของนางนั้น นอกจากจะเป็น
นิสัยที่มีอยู่แต่เดิมแล้ว การสั่งสอนและการตามใจของโมซังเงินก็นับได้ว่า
เป็นตัวช่วยที่สำคัญในการขับเคลื่อนนิสัยเช่นนี้ของนางออกมา

"เจ้าไม่ต้องคิดมากหรอก ในเมื่อท่านตาเจ้าไม่เคยเล่าอะไรให้ฟังเลย
เจ้าก็แสร้งทำเป็นไม่รู้แล้วกัน ท่านตาถึงจะนับว่าเป็นญาติสนิทที่แท้จริง
ของเจ้ามิใช่หรือ" ไปหลี่จิงหงเข้าใจถึงจิตใจของโมอีเหรินที่กลัวจะถูกควบคุม
อยู่บ้าง

โมอีเหรินครุ่นคิดไปมาแล้วก็พยักหน้า "ก็จริง"

เรื่องใหญ่โตอย่างการนับญาติและการยอมรับในฐานะของตระกูล
นางจะเชื่อในคำของท่านตาเท่านั้น

โมอีเหรินยังคงทำตัว 'เป็นเด็ก' นางจะให้ท่านตาเป็นคนจัดการ
เรื่องนี้ ก็นางยังเป็นเด็กนี่...นางยังมีท่านตาและพวกพี่ๆ อยู่ ดังนั้นจึง
ไม่ใช่หน้าที่ของนางที่จะต้องมากลัดกลุ้ม

"ไม่รู้ว่่าพี่ใหญ่และพี่เล็กรู้เรื่องนี้หรือไม่"

ตระกูลเฟิงไม่มีความเกี่ยวข้องกับตระกูลฉู่ ทว่าหากนับตามสายเลือด
ทางฝั่งท่านตา พวกพี่ๆ ก็ถือว่าเป็นคนตระกูลนี้เช่นกัน

"ข้าว่าพวกเขาน่าจะไม่มีเกี่ยวข้องกับตระกูลเฟิงนะ" จู่ๆ
ไปหลี่จิงหงก็โผล่ออกมา

"เอ?" โมอีเหรินเบิกตากว้าง

นี่หมายความว่าอะไรกัน

"ข้าเพียงแต่คาดเดาเท่านั้น" ไปหลี่จิ้งหรงมองนางแวบหนึ่ง เขาก็ไม่รู้เช่นกันว่าเหตุใดตนเองจึงมีลางสังหรณ์เช่นนี้ "รอให้ช่วยท่านตาออกมาได้ก่อนแล้วค่อยว่ากัน"

อันที่จริงไปหลี่จิ้งหรงนึกสงสัยมาตลอด ตระกูลเฟิงให้ความสำคัญกับสายเลือดของตระกูลยิ่งนัก แล้วเหตุใดตอนที่โมอี๋โหรว ท่านแม่ของโมอี๋เหรินถือกำเนิด ไม่ซังเฉินจึงไม่นำตัวนางไป แต่ปล่อยนางไว้ที่สำนักเถาฮวาคุ ถึงขนาดที่ว่าต่อมานางออกเรือนแล้วให้กำเนิดบุตรชาย เขาก็ไม่มีความผูกพันใดๆ ต่อพี่น้องสกุลคู่สองคนนั้นเลย เพียงแต่พาโมอี๋เหรินออกจากสกุลคู่เท่านั้น

หรือทางตระกูลเฟิงจะมีมาตรฐานการนับเป็นคนตระกูลเฟิงอีก มีสายเลือดตระกูลเฟิงอยู่ในตัวก็ใช่ว่าจะได้รับการยอมรับ?

ไม่ซังเฉินน่าจะรู้เรื่องเหล่านี้ดีที่สุด

"อืม" โมอี๋เหรินนั่งอยู่บ้าง ทว่านางยังคงพยักหน้า เดาไปเดามา ก็ไม่มีประโยชน์อะไร เรื่องเช่นนี้ต้องให้ท่านตากลับมาแล้วค่อยว่ากัน

"พวกเราไปกันเถิด!" ไปหลี่จิ้งหรงเพิ่มความเร่งรีบเดินทางต่อ ไม่รู้ว้ายังจะมีสัตว์เทพอะไรรอพวกเขาอยู่บ้าง

ณ แดนถิ่นอำนาจพร

หมอกขาวปกคลุมไปทั่ว ทศนวิสัยเลื่อนรางเหลือเกิน

ครั้นไปหลี่จิ้งหรงและโมอี๋เหรินไปถึงสถานที่ที่มีหมอกขาวปกคลุม พวกเขาก็ชะงักฝีเท้าพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

พยัคฆ์ขาวน้อยมีท่าที่ระแวงระวัง มันจ้องหมอกขาวที่อยู่เบื้องหน้า

เพียงไม่กี่วันที่นี่ก็เปลี่ยนสภาพไปแล้ว เดิมทีที่นี่เป็นพื้นที่กว้างใหญ่
เขียวชอุ่ม มีต้นไม้อยู่เต็มไปหมด มีพื้นหญ้าเขียวขจีและหุบเขา ทว่ายามนี้
กลับเหลือเพียงหมอกขาว มองอะไรไม่เห็นเลย

ส่วนนั้นที่เดิมทีเรียกว่าทางเข้าของค่ายกล ยามนี้ก็มองไม่เห็นแล้ว
เพียงแต่อาศัยบางช่วงที่หมอกจางลง จึงพอเห็นบ้างว่าเบื้องหน้ายังมีพื้นดิน
อยู่ ไม่ใช่หน้าผา

โมอีเฮอร์นเองก็ไม่เคยมาที่นี่ ดังนั้นพอนางเห็นหมอกขาวตลบอบอวล
จึงไม่แปลกใจแม้แต่น้อย เพียงแค่ปล่อยญาณวิเศษให้ไปสำรวจด้านใน

เมื่อดวงตามองไม่เห็น ทว่าอย่างไรการสัมผัสยังใช้ได้ดี

ส่วนไปหาลี้จิงหงกลับจนสงสัยยิ่งนัก...แม้เขาจะไม่ค่อยแสดงออก
ทางสีหน้าก็ตาม

เขาเคยมาที่นี่ เขารู้ว่าเดิมทีที่นี่มีลักษณะเช่นไร เมื่อเทียบกับ
ช่วงก่อนที่เขาเคยมา ยามนี้ที่นี่ไม่ควรเรียกว่า 'แดนถิ่นอำนวยพร' แล้ว
ควรเปลี่ยนชื่อเป็น 'ภูเขามอกขาว' จะเหมาะสมกว่า

นอกจากหมอกขาวปกคลุมไปทั่วแล้ว พวกเขาก็มองไม่เห็นอะไรเลย

จู่ๆ โมอีเฮอร์นก็เขย่งปลายเท้า เอ่ยขำหูลูเขาว่า "ด้านในหมอกขาว
มีคนผู้นึง ฝีมือเขาแข็งแกร่งยิ่งนัก" ญาณวิเศษของนางสำรวจมาแล้ว
พบว่าเป็นเช่นนั้น

"โฮก...โฮก..."

พยัคฆ์ขาวน้อยคำรามเสียงแผ่วเบา มันก็สัมผัสได้เช่นกัน

'ท่านแม่ นั่นคือนกจิ้งจอก* ขนแดงตัวผู้ มันมีสายเลือดวิหคชาดอยู่'

* นกจิ้งจอก คือนกขนาดใหญ่ชนิดหนึ่ง อยู่ในตระกูลไก่ฟ้า สีขนที่คอมีลักษณะคล้ายวงแหวน

เล็กน้อย สามารถพ่นไฟได้ แม้มันจะกลายร่างเป็นมนุษย์และอาจหาญ
ยิ่งนัก แต่ว่าท่านแม่ไม่ต้องเป็นกังวล ไฟของมันสู้ท่านไม่ได้หรอก แล้วก็
เผาเข้าไม่ได้ด้วย'

ครั้นเสี่ยวทุนตรวจสอบได้ถึงกลิ่นอายของสัตว์เทพตัวนั้น มันก็ตื่นขึ้น
ทันที แล้วยังบอกสิ่งที่ตัวมันรู้แก่มออีเหรินด้วย

อี! 'ไม่ว่าจะเป็นสัตว์วิเศษตัวใดก็ตาม ก็เลิกคิดที่จะมารังแกท่านแม่
ต่อหน้ามันได้เลย

"เสี่ยวทุนบอกว่ำนั่นคือนกจิ้งจอกแดงตัวผู้..." มออีเหรินเอ่ยสิ่งที่
เสี่ยวทุนบอกมาแก่มออีเหริน

"จะลองเข้าไปดูหรือไม่" ครั้นไปห่อหุ้มห่อหุ้มฟังจบ สีหน้าเขายังคง
ไม่เปลี่ยนแปลงแม้แต่หน่อย เพียงแต่ถามนาง

อย่างไรก็ตามมาถึงที่นี่แล้ว หากไม่สำรวจให้ถึงที่สุด อีเหรินคง
ไม่ยอมกลับแน่กระมัง!

"ต้องเข้าไปดูสักหน่อย" มออีเหรินพยักหน้าอย่างเด็ดเดี่ยวตามที่เขา
คิดไว้ "แต่รอสักครู่" พอกล่าวจบนางก็ปล่อยมือจากมออีเหริน
แล้วปล่อยพลังออกจากมือทั้งสองข้าง

"เปิดทาง!"

มออีเหรินเอ่ยด้วยเสียงแผ่วเบา หมอกขาวเบี่ยงหน้าคล้ายสายน้ำ
ไหลย้อนกลับกระนั้น หายวับไปในชั่วพริบตา แล้วปรากฏภาพแดนถิ่น
อำนาจพรขึ้นทันที

เบื้องหน้าเป็นพื้นที่โล่งกว้าง คล้ายถูกพายุโหมกระหน่ำทำลาย
เสียราบคาบกระนั้น บนโคลนสีเหลืองไม่มีต้นไม้หรือสิ่งใดตกแต่งหรือ

ปกคลุมอยู่เลย

ไกลออกไปหน่อยเป็นเสาดินสีดินที่หักโค่นอย่างเห็นได้ชัด เบื้องหลังเสาดินมีหมอกหนาที่บึงกว่าเมื่อครู

ตอนแรกพวกเขายังพอมองผ่านหมอกนั้นภายในระยะหนึ่งถึงสองหมีได้อย่างเลือนราง แม้ว่าหมอกขาวจะตลบอบอวล แต่กลับยังบางเบา ทว่าหมอกขาวด้านหลังเสาดินนั้นกลับเป็นหมอกที่หนาทึบ หากยื่นแขนเข้าไปก็มองไม่เห็นนิ้วทั้งห้าเป็นแน่

ภาพเบื้องหน้านี้คือความว่างเปล่า

ตรงกลางลานโคลนสีเหลืองกลับปูพรมขนสัตว์สีขาวเกลี้ยงไว้ ด้านบนพรมมีตั่งขนาดใหญ่สีแดง ข้างตั่งยังมีโต๊ะน้ำชาสีแดงเข้มอยู่อีกตัวหนึ่ง ซึ่งดูไม่สอดคล้องกันเลย

บุรุษผู้หนึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนตั่ง เขาสวมอาภรณ์สีแดงปักรูปวิหคและปักชายเสื้อด้วยด้ายสีทอง มีไข่มุกห้อยประดับไว้บนบ่า สวมเกี้ยวทองอร่าม มีเรือนผมสีแดงสดใส

หากจะกล่าวว่าบุรุษที่ไม่โอ้อวดพบเมื่อไม่กี่วันก่อนเป็นบุรุษผู้สง่างามเหนือมนุษย์แล้ว ทว่าบุรุษที่อยู่เบื้องหน้าผู้นี้กลับเป็นบุรุษรูปงามทรงเสน่ห์อย่างสุดประมาณ

แม้บุรุษรูปงามสองคนนี้จะสามารถทำให้ดวงตาของสตรีเพศเป็นประกายได้ หากไม่ระวังก็อาจจะเคลิบเคลิ้มหลงใหล ทว่าสำหรับนางก็ยังไม่มีใครมาเทียบไปได้ถึงหญิงที่นางรักสุดใจได้

"คิดไม่ถึงว่าจะมีคนเดินทางมาถึงที่นี่ แค่กระบวนท่าเดียวก็สามารถสลایหมอกควันได้ แม่นางน้อย เจ้าเริ่มทำให้ข้าสนใจเสียแล้วสิ" บุรุษ

ชุดแดงอยู่ในท่วงท่ากึ่งนั่งกึ่งนอน มือเท้าค้างไว้ อีกมือหนึ่งยกจอกสุรา ด้วยสีหน้าเกียจคร้าน น้ำเสียงคลุ่มเครือ แวต้ออันตราตรึงนั้นเหลือบมองไปทางโมอีเหริน

โมอีเหรินมองเขาด้วยแวต้าวาววาวอย่างอยากรู้อยากเห็น นางตรวจสอบเขาอย่างละเอียด มองทั้งบนล่างซ้ายขวา

ท่วงท่าของโมอีเหรินเช่นนี้ทำให้บุรุษบางคนถึงกับหึง เขาเกือบจะยื่นมือออกมาคว้าตัวว่าที่ภรรยาของตนเองกลับไป เขาจะสั่งสอนนางให้หนักว่านางควรจะมองใคร!

ทว่าเขากลับได้ยินโมอีเหรินเอ่ยปากวิพากษ์วิจารณ์อย่างจริงจัง และเคร่งขรึมขึ้น

"ท่ามกลางพื้นที่โล่งกว้างและมีหมอกควันตลบอบอวลเช่นนี้ ยังมีคนใช้ที่แหย่หน้ากับเป็นห้องพิเศษในโรงเตี๊ยมขนาดใหญ่ นั่งดื่มสุราหยอกเย้าสตรีอยู่บนตั่ง ท่านเป็นตัวแทนของบุรุษเจ้าสำราญอย่างแท้จริงในที่สุดข้าก็ได้เปิดหูเปิดตาสักที"

ครั้นกล่าวจบ นางยังประสานมือทำความเคารพ แสดงออกว่า 'นับถือ' อย่างแท้จริง

ครั้นบุรุษบางคนได้ฟัง ใบหน้าราวภูเขา น้ำแข็งก็เกือบกระตุก

นี่โมอีเหรินกำลังชื่นชมฝ่ายตรงข้ามหรือ

ยามที่บุรุษชุดแดงได้ยิน เขาก็แสดงสีหน้าเศร้าโศกเสียใจโดยพลัน

"แม่นางน้อย เจ้ามองไม่ออกหรือว่าข้ากำลังใช้สุราดับทุกข์" บุรุษชุดแดงเอ่ยถามอย่างเศร้าสร้อย

"ดื่มสุราเพื่อดับทุกข์?" โมอีเหรินแสดงสีหน้างงสงสัย

"วันที่อากาศดีเช่นนี้ พื้นที่โล่งกว้างเช่นนี้ ผืนดินอุดมสมบูรณ์เพียงนี้ อาหารรสเลิศและสุราชั้นดีเยี่ยงนี้ สตรีดังงามที่มองอย่างไรก็ไม่เบื่อ... มีเรื่องมากมายให้ดื่มด่ำและเสพสุข แต่ข้ากลับไม่ได้ทำสิ่งเหล่านั้น แล้วก็ 'ไม่อาจให้ผู้อื่นมาแยบยลรูปโฉมของข้าที่หล่อเหลาผึ่งผายและเป็นอิสระ ที่จะทำให้เหล่าสตรีในได้ห้ำหั่นเคลิบเคลิ้มได้' เช่นนี้แล้วข้าจะไม่ทุกข์ใจ 'ได้อย่างไร' บุรุษชุดแดงเอ๋ยอย่างเศร้าโศกเสียใจยิ่งขึ้น

รูปโฉมของข้าที่หล่อเหลาผึ่งผายและเป็นอิสระ? ที่จะทำให้เหล่าสตรีในได้ห้ำหั่นเคลิบเคลิ้มได้?

จู่ๆ ก็มีคำว่าดอกสุ่ยเซียน* ผุดขึ้นมาในความคิดของโมอีเฮริน ซึ่งหมายถึงการหลงตัวเอง

"ที่นี่ไม่มีประตูและไม่มีโซ่ตรวน แล้วก็ไม่มีคนขังท่านไว้ ท่านอยากไปก็ไปได้ มีอะไรให้เศร้าใจนักหนาหรือ ด้วยพลังแก่นแท้ของท่าน แล้ว มีที่ใดบ้างที่ท่านจะไปไม่ได้"

บุรุษชุดแดงเหลือบมองนางแวบหนึ่งอย่าง 'มีเสน่ห์น่าหลงใหล' แววดาเขาทั้งเศร้าใจและกลัดกลุ้ม

"ท่านเป็นอะไรหรือ" ใบหน้าโมอีเฮรินย่นเล็กน้อย เขาแสดงท่าทางเศร้าใจที่ไม่มีใครเข้าใจได้เด่นชัดเกินไป

"แม่นางน้อย เจ้าเพิ่มเรื่องเศร้าใจให้ข้าอีกเรื่องหนึ่งแล้ว บนโลกนี้ ไม่มีใครเข้าใจข้าเลย..." บุรุษชุดแดงพลันเปลี่ยนไปนอนคว่ำหน้าบนตั่ง ดูท่าคงจะโศกเศร้าจริงๆ

โมอีเฮรินมองบุรุษชุดแดงจนเกือบจะตบโตะด้วยความรำคาญใจ

* ดอกสุ่ยเซียน หรืออีกชื่อหนึ่งคือดอกนาร์ซิสซัส มาจากชื่อของหนุ่มรูปงามที่สุดในยุคกรีกโบราณผู้หลงในความงามของตน

เล็กๆ ก่อนจะมองไปหาลี้จิงหงด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยคำถาม แล้วเริ่มใช้วิธีถ่ายทอดเสียงให้เขาได้ยินเพียงคนเดียว

"คนผู้นี้เป็นนกจิ้งจอกแดงตัวผู้จริงๆ หรือ"

"น่าจะใช่"

"...นกจิ้งจอกแดงตัวผู้... ล้วนสติไม่สมประกอบเช่นนี้หรือ"

"...คงไม่ใช่"

"นี่!"

การสนทนาอย่างไร้สัมไร่เสียงถูกตัดตอนโดยพลัน บุรุษผู้เคร่งครัดมองพวกเขาอย่างโกรธเคืองเล็กน้อย

โมอีเหรินพลันหันหน้าไป

"พวกเจ้าทำเกินไปแล้วนะ!"

"เรื่องอะไรหรือ" โมอีเหรินทำหน้าใสซื่อ พวกนางไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้นนะ!

"ข้าทุกขใจเช่นนี้ พวกเจ้าไม่ปลอบใจข้าก็แล้วไป แต่ยังคงมองกันไปมองกันมาอยู่ตรงนั้น สะเทือนใจข้าที่โดดเดี่ยวเดียวดายยิ่งนัก นี่ไม่ถือว่าทำเกินไปหรือไร" ครั้นบุรุษชุดแดงดำหนิอย่างเจ็บปวดรวดร้าวจบ เขาก็ยังคงทำท่าทางคล้ายถูกทอดทิ้งกระนั้นต่อพลางเอ่ยเพิ่มพ้ำว่า "พวกมนุษย์ช่างไม่มีหัวใจหัวใจอย่างที่คาดเอาไว้จริงๆ..."

โมอีเหรินอัปจนคำพูดในทันใด

ด้านไปหาลี้จิงหงผู้เป็นดังภูเขาน้ำแข็งหมื่นปีไม่ขยับเขยื้อนสักนิด

"ช่างเถอะๆ ข้าซึ่งเป็นวิหคทองใหญ่ใจใหญ่* เห็นแก่ที่พวกเจ้าเดินทางมาที่นี่ยากลำบากแล้วยังอยู่สนทนาเป็นเพื่อนข้า ข้าจะ

* ทองใหญ่ใจใหญ่ หมายถึงมีจิตใจกว้างขวาง

"ไม่โทษพวกเจ้า พวกเจ้าไปได้แล้ว" นักจ๊อชนแดงตัวผู้พลันโบกมือแสดงออกว่าไม่สงวนะ

โมอีเหรินกะพริบตาปริบๆ หากนางตัดสินใจจะรับมือกับคนหรือสัตว์วิเศษ...ที่สติไม่สมประกอบ ก็ต้องตอบแทนด้วยท่าทางเช่นเดียวกัน

ดังนั้นนางจึงดึงแขนเสื้อของไปหลี่จิงหงด้วยสีหน้าไร้เดียงสาแปลกใจระคนงุนงง "จิงหง ท่านท้องใหญ่หรือไม่"

แววตาของไปหลี่จิงหงแผ่รอยยิ้มไว้ เขามองไปทางบุรุษชุดแดงอย่างจริงจังแวบหนึ่ง จากนั้นค่อยตอบนางอย่างจริงจัง "ไม่"

"เขาบอกว่าเขาคือวิหค แต่ข้าไม่เห็นปีกของเขานะ"

"คงจะซ่อนเอาไว้กระมัง"

"แต่ว่าข้าก็ไม่เห็นปากแหลมๆ ของเขาด้วยนะ"

"มองดูแล้วเขาก็ไม่มีปากแหลมจริงๆ ด้วย"

"ดังนั้นรูปร่างของเขาในยามนี้ก็ไม่ใช่วิหคสักหน่อย" โมอีเหรินเอ่ยอย่างเอาจริงเอาจัง

"อืม ไม่ใช่วิหค"

จากนั้นโมอีเหรินก็หันไปหาบุรุษชุดแดง ถลึงตาใส่เขาแล้วเอ่ยว่า "ท่านเป็นคนหลอกหลวง!"

"..."

บุรุษชุดแดงคงคิดไม่ถึงว่าสถานการณ์จะกลับตาลปัตรเช่นนี้ เขาตกตะลึงโดยพลัน ทว่าพอมารู้ตัวอีกทีหลังจากได้สติ โยเขาจึงถูกเด็กสาวนางหนึ่งมาล้อเลียน ช่างน่าอับอายขายหน้าจริงๆ

ดังนั้นบุรุษชุดแดงจึงตัดสินใจแก้ความเข้าใจผิดนั้น

"พวกเจ้าบุกมาอยู่ที่ของข้า ข้าก็ไม่ได้ทำร้ายพวกเจ้า ยังจะปล่อยพวกเจ้าให้จากไปอย่างปลอดภัย นี่ข้ายังไม่ท้องใหญ่ใจใหญ่อีกหรือ"

"ท้องของท่านก็แบนราบ ไม่ใหญ่สักหน่อย" โมอีเหรินได้กลับทันควัน
บุรุษชุดแดงจุกจนพูดไม่ออก เขาคิดถึงมันไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยว่า
"เจ้าเจ้าน่าจะเข้าใจความหมายของข้านะ!"

"ท้องใหญ่ ต้องมีพุงป่องๆ ถึงจะเรียกว่าท้องใหญ่ แต่ท่านไม่มีนี่"
โมอีเหรินกลัวว่าเขาจะไม่เข้าใจ ยังทำท่าทำทางแอนด์ท้องให้เขาดูเป็น
การเฉพาะด้วย

"..." บุรุษชุดแดงมูมปากกระตุกแล้ว
นี่ไม่ใช่ความหมายที่เขาต้องการจะสื่อนะ!

"ก็ได้ ข้าซึ่งเป็นวิหคใจกว้างมาก เช่นนั้นพวกเจ้ารีบไปเสียเถิด" เขา
พบว่าหากจะเล่นคำกับแม่นางน้อยต่อไปก็ช่างโง่เขลายิ่งนัก บุรุษชุดแดง
จึงไล่พวกเขาอย่างเด็ดขาด

"ท่านคือวิหคหรือ แล้วร่างวิหคของท่านงามหรือไม่" โมอีเหรินเอ่ยถาม
อย่างสนอกสนใจ

บุรุษชุดแดงอับจนคำพูดอีกครา
ร่างวิหค?

โยสามพยางค์นี้จึงฟังดูแปลกๆ

ทว่าความใคร่รู้ของนางทำให้บุรุษชุดแดงเปลี่ยนสีหน้าโดยพลัน
เขายิ้มให้นางอย่างคลุมเครือ

"แม่นางน้อย ถ้าเจ้าอยากเห็นร่างที่แท้จริงของข้าต้องเดินเข้ามาใกล้
เข้ามาใกล้อีกนิด!"

"เช่นนั้นก็ช่างเถอะ!" ไม่อ้อเหรินเอ่ยอย่างเฉยๆ

นางไรซึ่งที่ท่าอาลัยอาวรณ์ ทำให้บุรุษชุดแดงตะลึงงันไปเล็กน้อย
ต่อมาก็ทำหน้าเศร้าอีกครา

"ตามที่ข้าคิดไว้จริงๆ บุรุษอย่างข้าก็ลุ่มหลงในความรัก สตรีอย่างเจ้า
ก็เปลี่ยนใจเร็วเสียเหลือเกิน เจ้าไม่มีความจริงใจ..."

บุรุษผู้นี้สติเลอะเลือนอีกแล้ว

ทว่าครั้งแรกยังถือว่าแปลกใหม่ แต่ครั้งที่สองนางเริ่มเคยชินแล้ว
จึงไม่ประหลาดใจนัก

"ดูจากความเคยชินที่ท่านสามารถล่องลงสตรีได้โดยง่าย ท่าน
ไม่ใช่บุรุษที่ลุ่มหลงในความรักหรอก แต่ท่านเป็นพวกเจ้าผู้ประตุติน
ต่างหากเล่า วิหคอย่างท่านมีความจริงใจด้วยหรือ" ไม่อ้อเหรินวิพากษ์วิจารณ์
พลงเท้าสะเอว

บุรุษชุดแดงอับจนคำพูดอีกครา ทว่ากลับค่อยๆ ปรากฏรอยยิ้ม
บนใบหน้าเขา

"แม่นางน้อย เจ้าช่างน่าสนใจยิ่งนัก"

ไม่อ้อเหรินเอียงคอเล็กน้อยกล่าวว่า "นี่คือคำชมหรือ"

"แน่นอน"

"เช่นนั้นข้าก็ขอขอบคุณ"

"ดังนั้นเจ้าก็จงอยู่ที่นี้เป็นเพื่อนข้าเถิด" ครานี้บุรุษชุดแดงเอ่ยด้วย
ความจริงใจ เขาฝึกวิชามายาวนานและรู้สึกเหนื่อยหน่ายกับชีวิต
แม่นางน้อยคนนี้ทั้งเฉลียวฉลาดและน่าสนใจ หากมีนางอยู่ด้วย ชีวิตเขา
จะต้องไม่น่าเบื่อแน่

"ไม่" โมอีเหรินเอ่ยปฏิเสธในคราวเดียว

"เพราะเหตุใด"

"ท่านไม่ใช่บุรุษในแบบที่ข้าชอบ"

บุรุษชุดแดงแสดงสีหน้าฉงน

"ท่านลองคิดดูนะ คนที่มีเป้าหมายต่างกันก็ไม่ควรที่จะวางแผนร่วมกัน ยามข้าเอื้อนเอ่ย ท่านไม่ฟัง ท่านและข้าเดินบนทางคนละสาย" จากนั้นโมอีเหรินก็ชี้ไปทางเสาหินสีต้นที่หักโค่น "ข้ามาที่นี่เพียงเพราะอยากจะเข้าไปในนั้น"

"เสียใจด้วย เจ้าเข้าไปไม่ได้" บุรุษชุดแดงแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้ง

แม้นางน้อยไม่ฟังเขาเลย เขาจะให้โอกาสนางอีกสักครั้งหรือจะขัดนางให้สลบไปเลยเพื่อให้นางอยู่ต่อ...หรือว่าจะกำจัดนางเสีย

โมอีเหรินยิ้มตาหยี "แต่ข้าจะต้องเข้าไปให้ได้"

"เช่นนั้นเจ้าก็ต้องแสดงให้ข้าดูว่าเจ้ามีฝีมือเพียงใดกัน" บุรุษชุดแดงถอนใจ เขาโอดครวญด้วยเสียงแผ่วเบา "ข้าซึ่งเป็นวิหคไม่มีแม่แต่เวลาที่จะเสพสุรา การต่อสู้อันป่าเถื่อนไม่เหมาะสมกับรูปร่างงดงามสง่าผ่าเผยของข้าสักนิด ไยจึงไม่มีใครเข้าใจข้านะ"

โมอีเหรินรู้สึกอีกครั้งว่าบุรุษผู้นี้ช่างคล้ายดอกสุ่ยเซียนมากจริง ๆ

"เช่นนั้นก็ลองอันนี้ก่อนแล้วกัน!"

ครั้นบุรุษชุดแดงเอ่ยวาจาออกมา แขนเสื้อเขาก็สะบัดโดยพลัน เยาวีหคเลื่อนรางสีแดงสายหนึ่งพุ่งไปยังโมอีเหรินในชั่วพริบตา

"โฮก!" พยัคฆ์ขาวน้อยอ้าปากพ่นลูกไฟลูกหนึ่งออกมาทันที

เสียงระเบิดดังตูม ยามนี้บนอากาศเหลือเพียงเสียงลูกไหม้อันแผ่วเบา
จากนั้นก็มีการกายไพล่ร่วงลงสู่พื้นดินแล้วหายวับไปกับตา

'วิหคปะทะลูกไฟ' ผลคือเสมอกัน ไม่มีฝ่ายใดชนะ

บุรุษชุดแดงถึงกับขมวดคิ้ว แล้วเคลื่อนสายตาลงมาด้านล่าง ก็เห็น
พยัคฆ์ขาวน้อยชนปุ๊กปุ๋ย

"ราชาสัตว์เทพพยัคฆ์ขาว?!" นี่ไม่ถึงว่าพยัคฆ์ขาวยังมีชีวิตอยู่?!

บุรุษชุดแดงมองไปทางโมอีเฮรินโดยพลัน "ดูท่าข้าคงดูแลจนเจ้า
เกินไป"

ต่อมาบุรุษชุดแดงก็หันไปหาพยัคฆ์ขาวน้อย คล้ายจะสั่งสอนเด็กน้อย
ที่ไม่เชื่อฟัง "เจ้าเกิดเป็นราชาสัตว์เทพ ต้องมีศักดิ์ศรีของความเป็น
ราชาสัตว์เทพด้วย เจ้ามาช่วยเหลือนมนุษย์เช่นนี้ได้อย่างไรกัน"

"โฮกๆ! อีเฮรินเป็นสหายของข้า นางช่วยชีวิตท่านแม่ การช่วยเหลื
สหายเป็นสิ่งที่สมควรกระทำ"

"แม้จะเป็นเช่นนั้น แต่เจ้าไม่กลัวว่านางจะทำร้ายเจ้าหรือ"

"โฮก! อีเฮรินไม่มีทางทำเช่นนั้นแน่นอน"

"มนุษย์! ไว้ใจไม่ได้"

"โฮก! ข้าไม่สนใจหรอก ข้าชอบอีเฮริน"

พยัคฆ์ขาวน้อยไม่มีความรู้สึกและความคิดที่วกไปวนมา มันรู้เพียงว่า
โมอีเฮรินเป็นคนช่วยชีวิตท่านแม่ อีกทั้งนางเป็นคนพามันออกจาก
หุบเขา ดูแลมันมาตลอดทาง เล่นกับมัน ทำอาหารให้มันกิน คอยระวัง
ความปลอดภัยให้มัน นางไม่เคยมีเจตนาร้ายต่อมัน แล้วก็ไม่เคยเอ่ยว่า
จะทำพันธสัญญากับมันด้วย นางไม่เหมือนมนุษย์ละโมภที่ท่านแม่

เคยพูดถึงแม่แต่น้อย!

ท่านแม่ก็ไว้ใจโมอีเฮอร์น มิเช่นนั้นคงไม่มอบมันให้กับนาง

โมอีเฮอร์นเป็นคนดี เขาต่างหากที่เอาแต่เอะอะด่าทอว่ามนุษย์เลว

บุรุษชุดแดงเข้าใจในสีหน้าของพยัคฆ์ขาวน้อย เขาอยากเป็นลมไปตรงนั้นเสียจริง

พยัคฆ์ขาวเป็นราชาสัตว์เทพนะ!

นี่ไม่ถึงว่าพยัคฆ์ขาวจะโง่งงเช่นนั้น เขารู้สึกขายหน้าแทนเหลือเกินที่ราชาสัตว์เทพที่มีสายเลือดสูงส่งอย่างพยัคฆ์ขาวจะตกเป็นเครื่องมือให้มนุษย์หลอกใช้เช่นนั้น

บุรุษชุดแดงหันไปทางโมอีเฮอร์นทันที "เจ้าจะใช้มันมาสู้กับข้า?"

ประโยคนี้ไม่ใช่การล้อเล่นแน่นอน น้ำเสียงของบุรุษชุดแดงในยามนี้แผ่วไปด้วยไอสังหาร

บุรุษชุดแดงไม่มีทางอนุญาตให้มนุษย์หลอกใช้ราชาสัตว์เทพมาประมือกับตนเองหรอก ถ้าเขาได้พบมนุษย์ที่หลอกใช้ราชาสัตว์เทพเขาจะฆ่าทั้งทั้งสัตว์และมนุษย์ที่ว่ามันพร้อมกันเลย

"เช็น เด็กดี" โมอีเฮอร์นย่อตัวลง ปลอดภัยนพยัคฆ์ขาวน้อย จากนั้นยื่นขึ้นเผชิญหน้ากับเขา

"แม้ข้าอายุยังน้อย แต่ข้าก็ไม่รังแกสัตว์วิเศษทุกตัวส่งเดช ข้าจะต้องเข้าไปในนั้นให้ได้ หากท่านมีฝีมือขวางข้าไว้ได้ ถึงจะนับว่าท่านชนะ แต่หากขวางข้าไว้ไม่ได้ ท่านก็ไม่สามารถห้ามอะไรพวกข้าได้อีก"

"ได้" บุรุษชุดแดงเห็นด้วยทันที ทว่า... "ถ้าเจ้าแพ้ เจ้าจะทำเช่นไร"

"หากข้าแพ้ ข้าจะมอบสุราไหนี้ให้ท่าน แล้วพวกเราก็จะจากไปทันที"

ครั้นโมอีเหรินพลิกฝ่ามือ ไหลสุราไหหนึ่งหนักราวหนึ่งซังก็ปรากฏขึ้นบนมือนาง นางเปิดฝาออกเล็กน้อย ความหอมหวานของสุราไชยพัดมาแววตาบุรุษชุดแดงเป็นประกายโดยพลัน เขาดูมีสีหน้ามีนเมา โมอีเหรินค่อยปิดฝาลงอีกครั้ง ครั้นนางนึกถึง ไหลสุราก็หายวับไปสำหรับการหมักสุรา แม่นางยังคงอยู่ในช่วงเรียนรู้ ทว่าสุราไหนี้นางรวมเอาสมุนไพรและสิ่งวิเศษมากมายที่มีประโยชน์ต่อสัตว์วิเศษมาหมักไว้รวมกัน ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการฝึกวิชาและเพิ่มพลังแก่นแท้อย่างมาก

"ตกลงตามนี้!" บุรุษชุดแดงเห็นด้วยทันที

"เช่นนั้นข้าเริ่มเลยนะ" ครั้นโมอีเหรินเอ่ยคำออกไป เกรว้างของนางก็หายวับทันใด

แม่นางน้อยว่องไวยิ่งนัก!

บุรุษชุดแดงขยับไปขวางโมอีเหรินไว้โดยพลัน ขณะเดียวกันทั้งสองคนก็หยั่งเชิงกันด้วยกระบวรท่าแรก

เพียงกระบวรท่าเดียว โมอีเหรินก็หายตัวไปอีก

บุรุษชุดแดงก็เคลื่อนที่โดยพลัน และขวางโมอีเหรินไว้อีกครั้ง

ทำเช่นนั้นต่อเนื่องกันไปหลายครั้ง เกรว้างของทั้งสองคนไขว้กันไปไขว้กันมา เต็มวงลูปเต็วงโผล่ แล้วยิ่งนานยิ่งเร็วขึ้น พวกเขาแลกเปลี่ยนกระบวรท่ากันหลายสิบครั้ง

บุรุษชุดแดงลอบตื่นตระหนกในใจ

แม้เขาจะขวางแม่นางน้อยไว้ได้ทุกครั้ง ทว่าเพื่อให้นางข้ามไปไม่ได้ เขากลับใช้พรสวรรค์ของตนเองโดยไม่รู้ตัว

สัตว์วิเศษประเภทวิหคมีพรสวรรค์ในการเคลื่อนที่ได้อย่างรวดเร็ว
อยู่แล้ว ทว่าดวงตาเขามีความเฉียบคมยิ่งกว่า เพราะถ่ายทอดกันมา
ทางสายเลือด

แม่นางน้อยผู้นี้เป็นมนุษย์จริง ๆ หรือ

ด้วยระดับการฝึกวิชาของบุรุษชุดแดง กอปรกับพรสวรรค์เหนือคน
เขาต้องมองออกอย่างแน่นอนว่าแม่นางน้อยที่อยู่เบื้องหน้าเขาอายุ
ราวสิบห้าสิบหกปี อารมณ์ที่สวมอยู่ก็ไม่ธรรมดา

มนุษย์ที่สามารถหลอมประติษฐ์ 'ชุดปีกสวรรค์' จนมีคุณภาพพระดบันี้
ได้ พลังแก่นแท้ของช่างหลอมผู้นี้สมควรได้รับการยกย่องจริงๆ

นางอายุยังน้อย ยังมีพรสวรรค์และพลังที่แกร่งกล้าเพียงนี้ ภูมิลัษ
ต้องไม่ธรรมดาแน่ จึงกล่าวได้ว่านางเป็นยอดฝีมืออย่างแท้จริง

น่าเสียดายที่แม่นางน้อยไม่ใช่ 'สัตว์วิเศษ'! เขาอยากจะรักษูปา
ณอมหยก* สักหน่นอย อยากจะยอมให้นางบ้าง แต่ก็ทำไม่ได้ ในเมื่อ
เขามีลูกพี่คอยคุมอยู่

เฮ้อ...สัตว์วิเศษหน่อสัตว์วิเศษ

อย่างไรเสียภารกิจที่ลูกพี่กำชับไว้ เขาจะต้องทำให้สำเร็จด้วย
พลังทั้งหมดที่มี!

แม่นางน้อย ถึงข้าจะชื่นชมเจ้าเพียงใด รู้สึกว่าเจ้าน่าสนใจเพียงไร
แต่ข้าก็ยอมให้ไม่ได้

ข้าขออภัยด้วยจริงๆ...

หลังจากที่บุรุษชุดแดงขวางโมอีเหรินได้อีกครั้ง ขณะที่เขาสะบัด

* รักษูปาณอมหยก เป็นสำนวน หมายถึงบุรุษที่รักทะนุถนอมคอยเอาอกเอาใจสตรี

แขนเสื้อ พลังความร้อนสายหนึ่งก็รวมเข้ากับกระบวนท่าที่มือทั้งสอง
ขัดไปทางโม่อีเหริน

โม่อีเหรินต้องเอียงตัวหลบ แล้วยังถอยหลังไปสองก้าว นาง
ใช้วิชาเคลื่อนกายย้ายเงา

ขณะที่โม่อีเหรินหลบไปหลีกมา นางก็พบช่องโหว่ ครั้นนางหมุนกายไป
ก็รีบวิ่งไปทันที...

"โอ๊ย!"

บุรุษชุดแดงพบช่องโหว่ของตนเองเช่นกัน พลังความร้อนสายหนึ่ง
ปล่อยออกจากฝ่ามือ ขัดไปทางโม่อีเหรินอย่างรวดเร็ว

ฟิว!

แสงสีเงินสว่างวาบ

หิมะแดงที่เอวของโม่อีเหรินเคลื่อนออกจากฝักโดยพลัน ขณะที่
พลังกระบี่ตัดผ่านพลังความร้อน เงาร่างสีม่วงอ่อนก็แลบกายอย่างรวดเร็ว
เพียงชั่วประเดี๋ยวตัวนางก็ยืนอยู่ด้านหน้าเสาหินสี่ต้นที่หักโค่น นาง
หันกลับมาพร้อมรอยยิ้มเต็มเปี่ยม

"ข้าชนะแล้ว!"

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6562->